

Ἐλεύθερα Νιάτα

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΝΩΤΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Π. ΠΑΠΑΛΗΓΟΥΡΑ : Μακαρισμοί.
ΟΜΙΛΕΙ Ο Π. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ
Ε. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ : Τὸ Κίνημα
Μ. Π. : Ἑλληνικὴ Κοινωνικο-
νομικὴ πολιτικὴ.
Τ. ΚΑΡΤΑΛΟΥ : Ἡ Ἑλλάδα στὴν Α. Με-
σόγειο.
Γ. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ : Ἀπ' τὴ μάχη τῆς Μενίνας
Π. ΚΟΤΤΙΚΑ : Τὸ Χρέος τῆς Ἑλληνικῆς
Νεολαίας
Ν. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ : Νέα φάση Δημοκρατικοῦ
ἀγῶνα.
Ν. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ : Οἱ νέοι μπροστὰ στὴν
ἐποχὴ μας.
Μ. ΔΕΣΥΛΑ : Τὸ Συνέδριο τοῦ Γαλλι-
κοῦ Σοσιαλ. Κόμματος.

ΕΛΛΑΔΑ - ΤΟΥΡΚΙΑ.

ΕΝΩΤΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ : Ἡ Ἑνωτικὴ συνείδηση
Ἡ Ἑνωτικὴ προσπάθεια

ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ Ε.Ε.Ν, ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Ἡ ΚΙΝΗΣΗ ΤΗΣ Ε. Ε. Ν.

Διαχείριση—'Αλληλογραφία :

Έμβάσματα :

ΧΑΡΗΣ ΡΑΖΗΣ

Γιάν Σμάτς 20

Τὰ «'Ελεύθερα Νιάτα» συνεχίζουν τὴν ἔκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μας
«Μαχόμενα Νιάτα» ποὺ ἔβγαينه μυστικά τὸν καιρὸ τῆς Κατοχῆς.

ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΝΙΑΤΑ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΕΘΝΙΝΗΣ ΕΝΩΤΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Α' (ΚΑΤΟΧΗ)
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΧΡΟΝΟΣ Β'
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 9
ΑΘΗΝΑ ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1946

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ :
ΜΠΑΜΠΗΣ ΠΡΩΤΟΠΑΤΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΓΙΑΝ ΣΜΑΤΣ 20
ΤΗΛ. 35-214
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 500

ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΙ

«Μακάριοι οι μη ιδόντες και πιστεύσαντες».

— ΠΑΝΑΓΗ ΠΑΠΑΛΗΓΟΥΡΑ
Προέδρου της Ε. Ε. Ν.

Στις 9 Νοεμβρίου, ο κ. Πρόεδρος της Κυβερνήσεως έπεσφράγισε με τις δηλώσεις του προς τόν τύπο, τη σχετική προς τό θέμα της Έθνικης Ένώσεως συζήτηση της Βουλής και διεπίστωσε τη βαθύτερη αίτια της διαφωνίας του με την Αντιπολίτευση. «Ήμεεις, είπε, είμεθα οί αίσιοδοξοῦντες ὅτι τὰ ἑλληνικά πράγματα θά πᾶνε καλά... ἀντιθέτως ἡ ἀντιπολίτευσις ἀπαισιοδοξοῦσα δέν ἔχει τήν διάθεσιν νά συνεργασθῆ ἐν τῇ Κυβερνήσει, φοβουμένη προφανῶς ν' ἀναλάβῃ τὰς εὐθύνας».

Ἡ αίσιοδοξία αὐτή τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, ἀποτελεῖ πιά γιά τήν Κυβέρνηση τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος ἀρχαία παράδοση. Πῶς ἄλλως τε νά μὴ κατέχεται ἀπό ἀπεριγραπτήν εὐδαιμονία ὁ ἀρχηγός τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος; Καί τὰ τρία θέματα—τό ἔθνικό, τῆς δημοσίας τάξεως καί το οἰκονομικό—πού ἐκλήθη ν' ἀντιμετώπισει, τὰ ἐδάμασαν, τόσον ὁ ἴδιος ὅσο καί οἱ Ὑπουργοί του, με ἀξιοσημεῖωτη, ἐπίμονη καί ἡρωϊκά ἀνεξάρτητη ἀπό κάθε μορφή ἐμπειρίας, φραστική τόλμη.

Στό Ἐθνικό θέμα, τό παράδειγμα ἔδωσε—τρεῖς ἡμέρες πρὶν ἀπό τήν ψυχρολουσία (καί δύο πρὶν ἀπό τό δημοψήφισμα)—ὁ ἴδιος ὁ Πρωθυπουργός μεγαλορρημονῶν στή Θεσσαλονίκη. Τόν ὑπερέβαλε ὁμοῦς ὁ κ. Δραγούμης πού, ἐνῶ στό Παρίσι ἀποδείχθηκε ἡττοπαθῆς ἀπέναντι ἐχθρῶν καί φίλων, δέν ἐδίστασε στήν Ἀθήνα, τόσο πρὶν ἀπό τήν ἐλπιδοφόρο του ἀναχώρηση, ὅσο καί μετὰ τῆς δαφνοστεφῆς ἐπιστοφῆς του, νά διακηρύξει τήν ὀλυμπία του ἀγαλλίαση γιά τήν πορεία τῶν ἑθνικῶν ὑποθέσεων. Ἔτσι παρεκάλεσε τῆ Βουλή—τόσο ἦτον βέβαιος γιά τήν ἐπιτυχία του ὁ ἄνθρωπος—νά ἐκφράσει προκαταβολικά τήν εὐγνωμοσύνη τῆς στοῦς μεγάλους Συμμάχους γιά τήν ἐπερχομένη βεβαία δικαίωση τῶν πόθων μας. Καί ἔτσι, μετὰ τόν νόστον, με τήν ἐπιστολογραφία του στήν «Καθημερινή», ἀνήγειρε, δαπάναις τοῦ Ἔθνους, μνημεῖον στήν αίσιοδοξία τῆς Κυβερνήσεως. Δέν θελήσε ὁμοῦς νά ὑστερήσει καί ὁ ἀντί τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως—ἐγκλεισμένου, ὅπως οἱ ἀρχαῖες Ἀθηναῖες οἱ

κοδέσποινες, εἰς τόν μυστικόν «κόσμον» τῆς σιγῆς του—κυβερνητικός ἀγορητής ἐπὶ τῶν ἑθνικῶν ὑποθέσεων. Καί ἐμβρόντητος ἡ Βουλή τόν παρηκολούθησε νά διεκδικεῖ ὑπέρ τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, τό μονοπώλιο τῶν Παρισινῶν ἐπιτυχιῶν καί ν' ἀρνεῖται—ἀποδεικνύοντας καί πόσο βαθειά πιστεύει ἡ Κυβέρνησις στήν ἀνάγκη τῆς Ἐθνικῆς Ἐνώσεως—τήν ὀποιαδήποτε συμβολή τῆς ἀντιπολιτεύσεως στή μεθεόρτιο, ἠθική ἄλλως τε μόνο, νίκη πού κατήγαγε ἐνωμένο τό Ἔθνος στή Συνδιάσκεψη. [Με ἀκόμα θαυμασιότερη γαλήνη, ἀντιμετώπισε ἡ Κυβέρνηση τό θέμα τῆς δημοσίας τάξεως. Μάταια ὁ Ἀρχηγός τοῦ Ἐθνικοῦ Ἐνωτικοῦ Κόμματος, ἐπιστρέφοντας τό Μάιο ἀπό περιοδεία στή Κεντρική καί τῆ Δυτική Μακεδονία, ἐπεσήμανε τόν ἐπερχόμενο κίνδυνον τῶν ἀνασχηματιζομένων ἀνταρτικῶν ὁμάδων. Μάταια, εὐθὺς μετὰ τήν ἔναρξη τῶν ἐργασιῶν τῆς νέας Βουλῆς, οἱ βουλευταί τῶν Βορείων Ἐπαρχιῶν—καί οἱ συμπολιτευόμενοι—διεκτραγοῦσαν τὰ πρῶτα ἐγκλήματα καί τίς πρῶτες συγκρούσεις. Μάταια ὀλόκληρος ὁ τύπος—ἐπτά μῆνες τώρα—ἀφιερώνει καθημερινά τετράστιλες καί πεντάστιλες περιλήψεις τῶν διαπρατομένων εἰς βάρος τοῦ Ἔθνους. Ἡ Κυβέρνηση ἐδέχθηκε καί τίς προειδοποιήσεις καί τίς πληροφορίες καί τίς συστάσεις με τήν ἀδιατάρακτη μακαριότητα τοῦ κατοικοεδρεύοντος περὶ τό Σύνταγμα. Ἔτσι ὁ τέως Ὑπουργός τῆς Δημοσίας Τάξεως, ἐν πολλοῖς ἀνεύθυνος ἀποδιοπομπαῖος τράγος τῆς Κυβερνήσεως, ἀλλά συγχρόνως καί πιστός ἐρμηνευτής τοῦ εὐαγγελικοῦ πνεύματος πού τήν διέπει—ἐδήλωσε, στήν πρώτη του ἀγόρευση, ὅτι οἱ ἔνοπλοι συμμορίτες τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς δέν ὑπερβαίνουν τοὺς πεντακόσιους καί ὅτι ἡ τάξη σύντομα θ' ἀποκατασταθεῖ ὀλοκληρωτικά. Ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἐπεσφράγιζε σέ κάθε εὐκαιρία με τό κύρος του τίς καθουχαστικές ἀπόψεις τοῦ Ὑπουργοῦ. Ψηφίστηκαν ὕστερα—καί τὰ

ψηφίσαμε και μεις—τὰ περίφημα «έκτακτα μέτρα» και μὰς δώθηκε και πάλι ή διαβεβαίωση πὼς τὸ πολὺ στὶς 15 Αὐγούστου, ή τραγική στροφή θὰ ἔχει σταματήσει. Ἀκολούθησαν τὰ δρατικά γεγονότα τῆς Νάουσας, ή ολοκληρωτική ἀναστάτωση τῆς Θεσσαλίας και ἀρχισαν νὰ ἐκδηλώνονται προοίμια ἀναρχίας και στήν Ἀνατολική Μακεδονία και τῆ Θράκη. Ἡ Κυβέρνηση τώρα πιά δὲν ἀρκεῖται στή σταθερή διαδήλωση τῆς γαληνιαίας τῆς ἀκινήσιας. Θριαμβολογεῖ. Μὰς εἶπε στή Βουλὴ ὅτι κατάρθωσε ν' ἀναχαιτίσει τοὺς συμμορίτες σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε νὰ τοὺς ἐξαναγκάσει νὰ μὴ καταλάβουν πόλεις και νὰ μὴ μονιμοποιήσουν τὴν ἐγκατάστασή τους σὲ χωριά. Ὑστερα ἀπὸ τέτοιαν ἐπιτυχία εἶναι νοητὸ νὰ μὴ εἶναι κανεὶς αἰσιόδοξος; Τὴν ἀπάντηση τῆ διαβάζει κανεὶς—τῆ διαβάζουν ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἐκτὸς τῶν κ. κ. Ὑπουργῶν—κάτω ἀπὸ τίς μακάριες δηλώσεις τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως στὸ «Ἐμπρός» τῆς 9ης Νοεμβρίου: «Συμμορία ἐκ 258 μελῶν. . . μεταβάσα εἰς τὸ χωρίον Ζιάκα Σπηλαίου ἐγκατέστησε πολιτοφυλακή. . . Ὁμοίως εἰς τὸ Καρπερόν. . . Ὁμοίως εἰς τὴν Ἀνθρακίαν. . . ὁμοίως εἰς τὴν κωμόπολιν Πολυθέρη. . . Συμμορία ἐνεδρεύουσα εἰς σημείον ἀπέχον δύο χιλιάδες τετραξέλιθι τῆς Ἐδέσσης ἐφόνευσε τὸν στρατιωτικὸν ταχυδρόμον. . .» Παραπέμπουμε γιὰ συμπληρωματικές πληροφορίες στή σχετικὴ πλουσία εἰδησεογραφία πού συμπληρώνει τίς δηλώσεις τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ. Καὶ ὅλα αὐτὰ σημειώθηκαν μέσα σὲ μιὰ μέρα: τὴν 8ην Νοεμβρίου. Τὴν ἴδιαν αὐτὴν ἡμέρα και ἐνῶ συζητοῦσε ή Βουλὴ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀγορεύσεως τοῦ κ. Κανελλοπούλου, τὸ θέμα τῆς δημοσίας τάξεως, ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος ἐκαμάρωνε τὸν Ὑπουργὸ τῆς Παιδείας κ. Παπαδημο, πού ἀντιπροσωπεύει και κρίσιμη ἀκριτικὴ περιφέρεια στὴ Βουλὴ, νὰ καγχάζει χαρμοσύνως και νὰ ἰσχυρίζεται—ἐνῶ βουλευταὶ τῆς Βορείου Ἑλλάδος ὅλων τῶν Κομμάτων διεκτραγωδοῦσαν τὰ παθήματα τῶν ἐντολέων τους και ἀγωνιοῦσαν γιὰ τὴ μοῖρα τοῦ Ἔθνους—ὅτι τὸν τόπο θὰ σώσει ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴ ἀναρχία ὁ πατριωτισμὸς τῶν Ἑλλήνων! Ἀλλὰ ὁ κ. Ὑπουργὸς βρίσκεται, ἀσφαλέστατα φρουρούμενος, στή Βουλὴ ἐνῶ οἱ Ἕλληνες πατριῶτες ἀναμένουν σφασζόμενοι, ὄχι τὴν εὐλογία, ἀλλὰ τὴν ἐπικουρία τοῦ Κράτους.

Ἀνάλογη εἶναι ή ψυχικὴ εὐεξία μετὴν ὁποῖαν ἀντιμετωπίζει ή Κυβέρνηση τὴν οἰκονομικὴ ἀπαθλίωση τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Τὰ μόνια οὐσιαστικά μέτρα ἀνασυγκροτήσεως πού ἔλαβε, ἦσαν ὑπὲρ τῶν ἀνασυνβιομηχανῶν, τῶν ἐφοπλιστῶν και τῶν μετόχων τῶν ἠλεκτρικῶν ἐταιριῶν. Ἐν τῷ μεταξύ κατασκευάζονται διάφοροι

τιμάρημοι και ἐκδίδονται και δελτία ἀπὸ τὴν Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος γιὰ ν' ἀποδειχθεῖ ή σταθερότης τῶν τιμῶν. Καὶ συνιστᾶ ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας στοὺς ἀγρότες νὰ ἐξοφλήσουν τὰ χρέη τους στήν Ἀγροτικὴ Τράπεζα, χωρὶς νὰ τοὺς ἐξηγεῖ και πὼς θ' ἀντιμετωπίσουν τὴν αὐξουσα ἀπόσταση τῶν τιμῶν μετὰ τῶν βιομηχανικῶν και ἀγροτικῶν προϊόντων. Καὶ ἔτσι ή Κυβέρνηση ἀνέχεται ὀλιγαρχία τῶν καπῆλων και μεγαλοκαρχαριῶν μαζί μετὴν μιὰν μικρὴ και προνομιοῦχο ἐργατικὴ ἀριστοκρατία ν' ἀπομυζοῦν συστηματικά και ἀσύστολα τοὺς ἀγρότες, τοὺς ὑπαλλήλους, τὴν μεγάλη πλειοψηφία τῶν ἐργατῶν, τὰ 90 δηλαδὴ ἑκατοστὰ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἀλλὰ ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως, στὶς 9 Νοεμβρίου, αἰσιοδοξεῖ και γιὰ τὰ οἰκονομικά.

* *

Οἱ καιροὶ εἶναι δύσκολοι. Καὶ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ δυσκολία τῶν καιρῶν δὲν ἀντιλαμβάνεται ή Κυβέρνηση. Ἡ «αἰσιοδοξία», ὅπως τὴν ὀνομάζει ὁ κ. Τσαλδάρης, δὲν ἔγινε ἀφορμὴ ἔργων. Κατάντησε δικαιολογία τῆς μακαρίας ἀναπαύσεως στήν ὁποῖαν περιέπεσε ή Κυβέρνηση. Ὁμφαλοσκοπεῖ ή Κυβέρνηση και ἀντὶ νὰ νὰ ξεκινάει στήν προσπάθειά της ἀπὸ τὴν πιστοποίηση τῆς κρισιμότητος τῆς καταστάσεως, ἡσυχάζει, γιὰ νὰ μπορεῖ ἀνετώτερα, μετὰ τὸ ὕπνου και ἐργηγόρσεως, νὰ ὀνειρεύεται τοὺς πόθους της, νὰ μὴ βλέπει τὰ δυσάρεστα και νὰ διατηρεῖ ἀκέραια τὴν ὑπερβατικὴ τῆς πίστη ἐπὶ τὸν ἑαυτὸ της: «Μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες και πιστεύσαντες!»

ΠΑΝΑΓΗΣ Α. ΠΑΠΑΛΗΓΟΥΡΑΣ

Ἡ Κυβέρνηση τοῦ Λαϊκοῦ και τῶν συνεργαζομένων εἶναι Κυβέρνηση τῆς Δεξιᾶς. Δὲν εἶναι ὅμως ἀπλῶς Κυβέρνηση τῆς Δεξιᾶς μέσα σὲ μιὰ Εὐρώπη ὅπου κυριαρχεῖ τὸ Κέντρο σὲ συμβίωση κατὰ τὸ πλεῖστο μετὴν Ἀριστερά.

Εἶναι Κυβέρνηση τῆς Δεξιᾶς μετὴν ὁποῖαν πάνω κολοσιαίας σημασίας ἐκφράσεις: Γιατὶ ἀντίστροφα μ' ὅλον τὸν κόσμον πού κυριαρχοῦν στὸ Κράτος ὄχι ἐκεῖνοι πού πολέμησαν, ἀλλὰ κείνοι πού συνέπραξαν μετὴν Γερμανοῦς, ἀνήγαγε ή ἄφησε νὰ ἀναχθοῦν οἱ προδότες σὲ τιμητές, και γιὰ τὴν ἔγινε και γίνεται ἀκόλουθος και συνένοχος τῆς φασιστικῆς ψυχολογίας τῶν ψυχώσεων και τῶν συμμορτικῶν κυριολεκτικῶν ἐκδηλώσεων τῶν ὑποστηρικτῶν της.

Νὰ γιὰ τὴν ἔγινε αὐτὴ εἶναι τέτοια πού νὰ μὴ μπορεῖ παρὰ νὰ προκαλεῖ ἀντιπάθειες σ' ὅλο τὸν κόσμον.

ΟΜΙΛΕΙ Ο Π. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΛΟΓΟ ΤΟΥ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ ΤΗΣ 6 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1946

Πρόεδρος. Ὁ κ. Ἀρχηγὸς τοῦ Ἐνωτικοῦ κόμματος ἔχει τὸν λόγον.

Π. Κανελλόπουλος. (Χειροκροτήματα). Κύριοι βουλευταί, ἡ σκέψις ἡ ὁποία μὲ κατέχει καὶ ἡ ὁποία μὲ κινεῖ εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ κυβερνητικοῦ προβλήματος τὸ ὁποῖον ἐπὶ τέλος ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἀπόψε ἀνεγνώρισε ὅτι ὑπάρχει, ἡ σκέψις ἡ ὁποία μὲ κινεῖ λέγω εἶναι σκέψις πολὺ εὐρύτερα τῆς σκέψεως ἐκείνης ἡ ὁποία θὰ μὲ ὠδήγει εἰς ἀπλὴν κριτικὴν τῶν ἔργων τῆς Κυβερνήσεως.

Κύριοι βουλευταί, χρῶμα ἴσον, πνεῦμα, χρῶμα ἴσον φῶς καὶ θὰ μοῦ ἐπιτρέψητε νὰ πιστεύω ὅτι ἡ Κυβέρνησις ὅπως εἶναι συγκεκριμένη ἀπὸ ἀπόψεως προελεύσεως εἶναι ἀδύνατον νὰ φωτίσῃ ἐπαρκῶς. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ φωτίσῃ ἐπαρκῶς. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διαφωτίσῃ ὅσον θὰ ἔπρεπε τὴν παγκόσμιον κοινὴν γνώμην ἐπὶ τοῦ ἑλληνικοῦ προβλήματος.

Ἐθνικὸν ζήτημα κύριοι βουλευταί, δὲν εἶναι μόνον αἱ ἐθνικαὶ μας διεκδικήσεις, ἐθνικὰ ζητήματα δὲν εἶναι μόνον τὰ ἐθνικὰ μας δίκαια τὰ ἐδαφικὰ καὶ τὰ οἰκονομικὰ, ἐθνικὸν θέμα ἢ μᾶλλον πρόβλημα πρὸς λύσιν εἶναι δυστυχῶς πρᾶγμα πού κανεὶς δὲν ἐφαντάζετο κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν μεγάλων ἀγώνων καὶ τῆς μεγάλης τοῦ λαοῦ μας ἀγωνίας, πρόβλημα εἶναι δυστυχῶς, τιθέμενον διεθνῶς, αὐτὴ αὐτὴ ἡ ὑπόστασις τῆς Ἑλλάδος, αὐτὴ αὐτὴ ἡ γῆ καὶ ἡ ὑπαρξις τῆς Ἑλλάδος. Κύριοι, ἢ διαχειριστοὶ τοῦ Ἐθνικοῦ θέματος δὲν πρόκειται νὰ κριθῆ εἰς ὅλας τὰς φάσεις τῆς ἀπόψε.

Ἐπάρχουν ἐν τούτοις κύριοι βουλευταί, ὠρισμένα κτυπητὰ λάθη, ὑπάρχουν ὠρισμένα λάθη τὰ ὁποῖα εἶναι γνωστὰ καὶ τῶν ὁποίων ἡ ὑπόμνησις κατὰ τὴν ἀποψινὴν ὄραν, κατὰ τὴν ὁποίαν καλούμεθα ὅπως κρίνομεν ἂν πρέπει ἢ ὄχι νὰ δώσωμεν ψήφον ἐμπιστοσύνης εἰς τὴν Κυβέρνησιν, εἶναι χρήσιμος.

Κύριοι βουλευταί, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔλειψε κατὰ τρόπον ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε σχεδὸν τραγικὸς εἶναι ἡ πραγματικὴ εἰς τὸ ἔξωτερικὸν διαφώτισις. Βαρειὰ εἶναι ἡ εὐθύνη τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο. Εὐθύνη ὑπῆρχε καὶ εἰς βάρος τῶν Κυβερνήσεων αἱ ὁποῖαι προηγήθησαν, ἀλλὰ κυρίως ἡ σημερινὴ Κυβέρνησις, προελθοῦσα ἀπὸ τὰς ἐκλογὰς καὶ κληθεῖσα ὅπως κυβερνήσῃ τὸν τόπον εἰς παραμονὰς τοῦ Συνεδρίου τῆς Εἰρήνης, ὄφειλε παραμερίζουσα πᾶσαν ἀλλήν, σκέψιν νὰ ἀφιερωθῆ ἀπο-

κλειστικῶς καὶ μόνον εἰς τὴν δημιουργίαν τῶν καλλιτέρων δυνατῶν ψυχολογικῶν ἐν τῷ ἔξωτερικῷ προϋποθέσεων διὰ τὴν λύσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ ζητήματος. Καὶ δυστυχῶς ἡ προπαγάνδα καὶ ἡ διαφώτισις ἡ ὁποία ἔπρεπε νὰ γίνῃ δὲν ἔγινε. Δεύτερον καὶ οὐσιώδες καὶ βαρύτατον λάθος ἢ μᾶλλον δὲν πρόκειται περὶ λάθους ἀλλὰ περὶ δραματικῆς πραγματικότητος εἶναι ἡ ἀκόλουθος. Δὲν ὑπῆρξε κύριοι συνοχὴ καὶ ἐνότης μεταξὺ τῶν Κυβερνητικῶν ἀκριβῶς ἡγετῶν τῆς ἐθνικῆς ἀντιπροσωπείας. Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἐκπληκτικὸν καὶ εἶναι βαρῦτατα δραματικόν. Ὁ μὲν κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως, ὡς ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπροσωπείας ὑπῆρξε, καὶ ἐνθυμείσθε ὅτι ἠλέγχθη ὑφ' ἡμῶν κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνη συνεδρίαν ἡ ὁποία προηγήθη τῆς ἀναχωρήσεώς του εἰς Παρισίους, ὑπῆρξε ἀδικαιολογῆτως καὶ μέχρι παθολογικότητος αἰσιόδοξος, ἐνῶ, ἀντιθέτως ὁ κύριος κυβερνητικὸς ἐκπρόσωπος εἰς Παρισίους ὁ Ὑφυπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπῆρξεν, ὅπως διεπιστώσαμεν μεταβάντες εἰς Παρισίους μέχρι παθολογικότητος καὶ μέχρις ἡττοπαθείας ἀπαισιόδοξος. Καὶ ἐκεῖ ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κατεχόμενος ὑπὸ τῆς πλήρως ἀδικαιολογήτου αἰσιοδοξίας του δὲν ἐπέδειξε ὅπως ὄφειλε νὰ ἐπιδείξῃ ἀπέναντι τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ τὴν εἰλικρίνειαν τὴν ὁποίαν ὀφείλομεν οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες ἀπέναντί του.

Ἐξ ἄλλου ὁ ἐν Παρισίοις ἀντιπρόσωπος τῆς Κυβερνήσεως καὶ Ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπροσωπείας κατὰ τὴν ἀπουσίαν τὴν μακροχρόνιον τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως ἐκ Παρισίων, ὁ Ὑφυπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, ἐπέδειξε πλήρη ἠθικὴ ἀτολίαν ἀπέναντι τῆς παγκοσμίου κοινῆς γνώμης.

Κύριοι Βουλευταί, μὴ λησιμονεῖτε, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λησιμονῆτε ὅτι ἡ παγκόσμιος κοινὴ γνώμη, ἰδίᾳ ἡ Ἀγγλοσαξωνικὴ, κατατάσσει καὶ μελετᾷ τὰ Ἑλληνικὰ πράγματα βάσει ὠρισμένων γενικῶν σχημάτων τὰ ὁποῖα γνωρίζει καὶ δὲν εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ ἀπαλλαγῶν τῶν σχημάτων των διὰ νὰ κατανοήσουν τὰ προβλήματα μας, ἀλλὰ εἴμεθα ἡμεῖς ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ κατανοήσωμεν καὶ νὰ σεβασθῶμεν τὰ σχήματά των καὶ νὰ προσφέρωμεν τειουτοτρόπως ὑπηρεσίαν εἰς τὸν τόπον (χειροκροτήματα).

Κύριοι Βουλευταί, ἡ ψυχολογία εἰς τὰς χώρας τῶν μεγάλων μας φίλων εἶναι ἰδιότυπος, εἶναι ψυχολογία ἡ ὁποία κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας ἔχει γίνῃ ἐντελῶς ἀντικομμουνιστικὴ, ἀλλὰ ἡ ὁποία ταυτοχρόνως διέπεται ἀπὸ μίαν, ἔσπετε τὴν περιεργον, ἔσπετε τὴν ἀδικαιολόγητον, ἐν σχέσει πρὸς τὴν Ἑλ-

λάδα, ἀβάσιμον δυσπιστίαν πρὸς τὴν λέξιν καὶ πρὸς τὴν ἔννοιαν δεξιάν.

Τοιοιτοτρόπως ὅπως εἶπα πρὸ ὀλίγου, ἐδυσχεράνθη καὶ δυσχεραίνεται αὐτὴ αὕτη ἡ οἰκονομικὴ πρὸς τὴν Ἑλλάδα βαήθεια, ποία δὲ ἡ κατάστασις τοῦ τόπου μας ἀπὸ ἀπόψεως οἰκονομικῆς, δὲν νομίζω, κύριοι, ὅτι καταχρώμενος τῆς ὑπομονῆς σας, δικαιούμαι ἀπόψε νὰ ἀναλύσω. Γνωρίζετε τὴν πραγματικότητα. Ὁλόκληρος κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ δημοσιοὑπαλληλικὸς κόσμος καὶ ὁ τραπεζικὸς κόσμος, πιστεύων εἰς τὴν Ἑλλάδα, διαμαρτύρεται διὰ τὴν μοίραν του, τὴν μοίραν τοῦ τῆν τραγικῆν.

Ἐξ ἄλλου ὀλόκληρος ὁ ἀγροτικὸς κόσμος, ἐκεῖνος τοῦλάχιστον, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει ξεφύγει ἀπὸ τὴν ἄμεσον τοῦ Κράτους ἐποπτείαν καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει ἐκτεθῆ εἰς τὴν δολίαν καὶ δραματικὴν κυριαρχίαν τῶν ἀνταρτῶν, ὀλόκληρος ὁ ἀγροτικὸς κόσμος στενάζει διότι αἱ τιμαὶ τῶν προϊόντων του εὐρίσκονται εἰς ἐπίπεδον, τὸ ὁποῖον εἶναι δραματικὸν διὰ τὴν ζωὴν του καὶ ἡ συνεταιριστικὴ του ὀργάνωσις τὴν ὁποίαν ἐπερίμενε ὅτι θὰ τὴν ἔβλεπεν ἀναπτυσσομένην, προωθουμένην καὶ ἐνισχυομένην ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, εὐρίσκειται σήμερον ἐγκαταλειμμένη. Τέλος ὅλοι οἱ εἰς τὰς πόλεις ζῶντες εὐρίσκονται, ἔξαιρέσει, ὠρισμένων μικρῶν ὀμάδων, ὀμάδων εὐρισκομένων καὶ εἰς τὰ δύο ἄκρα καὶ εἰς τὰ ἄκρα τῶν κεφαλαιοκρατῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἄκρα τῶν ἐργατῶν, μόνον ἐλάχιστα ὀμάδες εἶναι ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἱκανοποιοῦνται καὶ μάλιστα ἱκανοποιοῦνται εἰς βάρος τοῦ ἔθνους. Ἡ κατάστασις αὐτὴ τὴν ὁποίαν δὲν νομίζω ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα ἀπόψε νὰ ἀναλύσω, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐξακολουθήσῃ χωρὶς βαρείας εἰς βάρος τοῦ ἔθνους συνεπειας. Καὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀντιμετωπισθῇ ἡ κατάστασις ἡ οἰκονομικὴ παρὰ μόνον ἐν συνδυασμῷ βεβαίως καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν λύσιν τοῦ δραματικοῦ προβλήματος τῆς τάξεως καὶ ἀσφαλείας ἐν Ἑλλάδι. Αὐτὰ τὰ δύο, κύριοι, μεγάλα προβλήματα ἀπαιτοῦν ἀκριβῶς κυβερνήσιν εὐρύτεραν τῆς παρούσης. Ἡ λύσις ἀκριβῶς τῶν δύο αὐτῶν προβλημάτων ἀπαιτεῖ τὴν συνένωσιν ὅλων τῶν ἐν τῇ Βουλῇ κομμάτων διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν των. Κύριοι, καὶ εἰς τὸ θέμα τῆς τάξεως, ὅπως καὶ εἰς τὸ ἐθνικόν, ἐσημειώθησαν μεγάλα λάθη εἰς τὴν διαχείρισιν. Πρωτίστως ἐσημειώθη ἐξ ἀρχῆς—καὶ τὸ ἀντελήφθητε καὶ τὸ ὑπέστητε ψυχρικῶς ὅλοι καὶ σεῖς οἱ βουλευταὶ τῆς συμπολιτεύσεως—ἐσημειώθη μία ἀπίστευτος, πρωτοφανῆς καὶ ἀδικαιολόγητος αἰσιοδοξία.

Κύριοι βουλευταὶ, τὸ βασικὸν ἐλάττωμα τῆς Κυβερνήσεως διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς καταστάσεως τὸ ἴδετε διαγραφόμενον εἰς τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, ὁ ὁποῖος χαριτολογῶν, σχεδὸν γελῶν, εἶπεν ὅτι αὐτὸ δὲν εἶναι ἀληθές. Τοιαῦται διαβεβαιώσεις ἐδόθησαν ἐπὶ μῆνας καὶ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἔχει τὸ

δικαίωμα δι' ἡμῶν νὰ ἀπαιτήσῃ ὅπως σταματήσῃ αὐτὴ ἡ μακαριότης, αὐτὴ ἡ αἰσιοδοξία, αὐτὴ ἡ ἀπόλυτος αἰσιοδοξία. (Χειροκροτήματα). Κύριοι βουλευταὶ τὰ βασικά λάθη τῆς Κυβερνήσεως διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ προβλήματος τῆς τάξεως εἶναι λοιπὸν πρῶτον ἡ ἀδικαιολόγητος αἰσιοδοξία, ἡ ὁποία τὴν κατέχει ἢ ἡ τελείως ἀθέμιτος ἀνειλικρίνεια, ἡ ὁποία τὴν κατέχει ἀπέναντι τοῦ λαοῦ καὶ τῆς πλειοψηφίας τῆς Βουλῆς.

Δεύτερον οὐσιῶδες λάθος, Κύριοι, συνδεόμενον μὲ αὐτὴν τὴν ἀδικαιολόγητον αἰσιοδοξίαν, ὑπῆρξεν ὅτι ἡ ἀπόφασις διὰ τὴν ἀνάληψιν ὑπὸ τοῦ στρατοῦ τῶν ἔργων τὰ ὁποῖα κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας ὁ στρατὸς ἀνέλαβεν, ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐλήφθη, ὅταν ὁ στρατὸς ἐκαλεῖτο νὰ προβῇ εἰς ἐπιχειρήσεις καὶ ὄχι ἐγκαίρως ὅταν ὁ στρατὸς θὰ ἐκαλεῖτο νὰ προστατεύσῃ τὰς περιοχὰς καὶ τοὺς πληθυσμούς. Καὶ ἀφοῦ ἐπὶ δίμηνον ὀλόκληρον ἡ Κυβέρνησις δὲν προέβη εἰς τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ στρατοῦ καὶ τοιοιτοτρόπως ἐξέθεσε τὸν μὲν πληθυσμὸν εἰς τὸν κίνδυνον τοῦ ἐκβιασμοῦ καὶ τῆς ἐν μέρει ὀριστικῆς ὑποδουλώσεώς του ὑπὸ τῶν ἀνταρτῶν, ἐξ ἄλλου ἐξέθεσε, τοιοιτοτρόπως ἡ Κυβέρνησις τὸν στρατόν, κλειθέντα νὰ μετάσῃ τῆς προσπαθείας ἀργά, τὸν ἐξέθεσε εἰς ψυχρικὰς δυσχερείας μεγάλας, τῶν ὁποίων ψυχρικῶν δυσχερειῶν ἐπωφελήθη ὁ Κομμουνισμὸς προκαλέσας, μὲ βάσιν τοὺς πυρῆνας τοὺς ὁποίους εἶχεν εἰς τὸν στρατόν, προκαλέσας βαρείας ἐν τῷ στρατῷ ἀναστατώσεις. Κύριοι βουλευταὶ, οἱ οἱ στρατιῶται μας καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ μας ἂν μετέβαινον εἰς τοὺς τόπους εἰς τοὺς ὁποίους ἤρχισε νὰ διαφαίνεται ὁ κίνδυνος τῶν ἀνταρτῶν, ἂν μετέβαινον εἰς τοὺς τόπους αὐτοὺς ἐγκαίρως, ὅταν ἐκαλοῦντο νὰ προστατεύσουν ἀπλῶς τοὺς πληθυσμούς, καὶ οἱ στρατιῶται θὰ ἦσαν ἱκανοποιημένοι, ἐπιτελοῦντες τὸ μέγα καὶ ὠραῖον αὐτὸ ἔργον καὶ οἱ πληθυσμοὶ δὲν θὰ ἐξετίθεντο εἰς τὸν ἐκβιασμὸν καὶ δὲν θὰ ὑφίσταντο καὶ μέχρι σήμερον ἀκόμη τὸν ἐκβιασμὸν ἐκ μέρους τῶν ἀνταρτῶν, ἀπολεσθέντες πρὸς στιγμὴν βεβαίως οἱ πληθυσμοὶ αὐτοί, ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ Κράτους.

Τὸ βον οὐσιῶδες λάθος τὸ ὁποῖον διέπραξεν ἡ Κυβέρνησις, εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ ζητήματος τῆς τάξεως καὶ ἀσφαλείας, εἶναι ἐν λάθος τὸ ὁποῖον ἂν ἐδοκιμάζωμεν πρὸ μηνῶν, πρὸ 2 μηνῶν ἀκόμη, πρὸ ἐνὸς ἀκόμη μηνός, νὰ ἀποκαλύψωμεν, θὰ προεκαλεῖτο καὶ προεκληθῆ ἐπανειλημμένως ὁσάκις ἐδοκιμάσαμεν, θὰ προεκαλεῖτο βαθεῖα ἀγανάκτησις τῆς συμπολιτεύσεως, βαρεία καὶ μεγάλη ὀργὴ ἐναντίον μας. Κύριοι βουλευταὶ, σήμερον πλέον δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, μὲ τρόπον θετικόν, ὅτι ὀλόκληρος αὐτὴ ἡ ἱστορία τῶν λεγομένων ὀργανώσεων τῆς δεξιᾶς ἀπετέλεσε τόνωσιν τῶν κομμουνιστῶν εἰς τὴν κομμουνιστικὴν ἀνταρσίαν. (Χειροκροτήματα). Ὑπάρχουν περιπτώσεις καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν ὑπάρχει οὔτε εἰς βουλευτῆς ποῦ νὰ μὴ ἔχει.....

Κ. Τσαλδάρης (Πρόεδρος Κυβερνήσεως). Λέγετε ἔν ᾠ πρῶγμα ποῦ... (δὲν ἠκούσθη). Δύνασθε νὰ μοῦ εἴπετε ἂν εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς Μακεδονίας ὑπάρχουν τοιαύτης μορφῆς ὀργανώσεις;

Κύριοι βουλευταί, ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἐνετόπισε τὸ ἐρωτήμα του εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Θράκην. Ἐφόσον ὁ ἐντοπισμὸς αὐτὸς καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν συνέχισιν τῆς κανονικῆς λειτουργίας τῆς Βουλῆς, θὰ μοῦ ἐπιτρέψητε νὰ προβῶ εἰς τὴν διατύπωσιν τοῦ ἐρωτήματος ὑπὸ μορφὴν εὐρυτέραν. Καὶ νὰ ἐρωτήσω ἐγὼ: Ὑπάρχουν ἢ δὲν ὑπάρχουν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ εἰς ὠρισμένας ἐπαρχίας τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος ὠρισμένα ὀργανώσεις, αἱ ὁποῖαι διὰ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον διαχειρίζονται ὑπόθεσιν ἢ ὁποία δὲν τοὺς ἀνήκει—διότι ἢ ὑπόθεσις τοῦ Κράτους ἀνήκει μόνον εἰς τὸ Κράτος—διὰ τοῦ ἀλογίστου, λέγω, τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον διαχειρίζονται τὰ ἔστω ἀγνὰ καὶ ἐθνικά των αἰσθήματα, ἀλλὰ, πάντως, μίαν ὑπόθεσιν, τὴν ὁποῖαν δὲν γνωρίζουν νὰ διαχειρισθῶν, ὠθοῦν πρὸς τὸν κομμουνισμὸν καὶ πρὸς τὰ βουνὰ περισσοτέρους ἀπὸ ὄσους θὰ ἐβλέπομεν ἐκεῖ ἐπάνω καὶ ἀπὸ ὄσους ἀπειλοῦν αὐτὴν τὴν σιγμὴν τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος (Χειροκροτήματα ἐκ τῆς ἀριστερᾶς.)

Εἰς β ο υ λ ε υ τ ῆ ς. Ὅπου ὑπάρχουν Ἑθνικιστικαὶ Ὄργανώσεις δὲν ὑπάρχουν κομμουνιστικαὶ τοιαῦται.

Π. Κανελλόπουλος. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψητε νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι, ἐὰν ὠρισμένοι φίλοι μου, ὑποστάντες βιαιότητος ἐκ μέρους τῶν Ὄργανώσεων αὐτῶν, δὲν κατέφευγον εἰς ἐμέ καὶ δὲν προσέβαινον εἰς τὴν ἠθικὴν προστασίαν των, θὰ εἶχον καὶ αὐτοὶ καταφύγει ἐκεῖ. Διότι αἱ καρδίαι τῶν ἀνθρώπων, κ. βουλευταί, εἶναι ὑπόθεσις δύσκολος εἶναι ὑπόθεσις τὴν ὁποῖαν πρέπει βαθύτατα νὰ σεβώμεθα. Ὁ λαὸς ἔχει πολλὰ ὑποστῆ καὶ ὑπάρχουν ἀνθρωποὶ οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ ἀσκήσουν πρὸς ὄφελος τῆς ἀληθείας καὶ συνειδήσεώς των ὅλα τὰ ἀναγκαῖα κριτήρια ὅταν ὑφίστανται σωματικὰς ἢ ἄλλας κακοποιήσεις καὶ διώξεις.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, Κύριοι, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ. κατ' ἐμέ, μίαν βεβαιότητα καὶ ἀλήθειαν, εἶναι ὅτι ἢ ὑπαρξὶς αὐτῶν τῶν ὀργανώσεων, αἱ ὁποῖαι, εὐτυχῶς, δὲν ὑπάρχουσιν κατ' ὄλην τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ μόνον εἰς ὠρισμένα τμήματα αὐτῆς, ἢ ὑπαρξὶς αὐτῶν τῶν Ὄργανώσεων, τὰς ὁποίας σεῖς νομίζετε ὅτι δικαιούσθε νὰ διαφημίζετε χωρὶς νὰ δυσφημῆτε τὸν τόπον ἔχουν δυσφημῆσει τὴν ὑπόθεσιν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν καὶ μειώσει τὴν δυνατότητα τῆς Κοινῆς Γνώμης, ὅπως κατανοήσῃ τὸ πρόβλημά μας. (χειροκροτήματα.)

Καί, ἐπαναλαμβάνω, ὅτι διὰ τῆς τακτικῆς αὐτῆς, ἢ ὁποῖα ἠκολουθήθη, τῆς ἀναπτύξεως τοῦ δῆθεν ἀντιπάλου δέους, τὸ ὁποῖον δὲν ὑπῆρξε κἄν δέος διὰ τοὺς κομμουνιστάς, ἢ Ἑλλάς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἐδυσφημίσθη, ἢ κατανόησις τοῦ ἀγῶνος ἐναντίον

τῆς κομμουνιστικῆς ἀνταρσίας ἐμειώθη καταπληκτικὰ καὶ, ἐπιτρέψατε εἰς ἐμέ. ὡς ἀντιπολιτευόμενον, ἀπὸ τοῦ βήματος αὐτοῦ νὰ τὸ τονίσω, διὰ νὰ εἴπω ὅτι κακῶς κάμνει ἢ Κοινὴ Γνώμη ἢ παγκόσμιος καὶ δέχεται ἐξ ἀφορμῆς τοιούτων γεγονότων νὰ μὴ συλλαμβάνῃ ὀρθῶς τὸ πρόβλημα τῆς ἀμύνης μας.

Δὲν καταλαβαίνουν, βλέπω, τινὲς τῶν κ. κ. βουλευτῶν, ὅτι διὰ τῆς φράσεως, τὴν ὁποῖαν εἶπον, προσεπάθησα νὰ βοηθήσω τὴν σημερινὴν Κυβέρνησιν. Δυστυχῶς εἴμεθα ἐκτεθειμένοι καὶ εἰς αὐτὸ τὸ κακόν.

Κύριοι βουλευταί, ἀφ' ἐνὸς μὲν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐμειώθη ἢ κατανόησις τοῦ ἀγῶνος μας ἐναντίον τῆς κομμουνιστικῆς ἀνταρσίας ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἑλλάδος εἰς ὠρισμένας περιοχὰς ἐνετάθη ἢ πορεία τῶν ἀδυνάτων ψυχῶν καὶ ἐθνικῶν συνειδήσεων πρὸς τὰ ὄρη καὶ πρὸς τὸν κομμουνισμὸν.

Εἰς β ο υ λ ε υ τ ῆ ς. Θέλουν καὶ πᾶνε. Δὲν ἐξεβιάσθησαν.

Π. Κανελλόπουλος. Κύριοι Βουλευταὶ καὶ ἐὰν ἀκόμη δὲν ἐγένοντο τὰ σφάλματα αὐτὰ καὶ πάλιν, ὅπως εἶπον καὶ ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἐθνικὸν ζήτημα πρέπει νὰ εἴπω καὶ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἐσωτερικῆς τάξεως καὶ ἀσφαλείας, καὶ πάλιν ἢ Κυβερνήσις ὅπως εἶναι μονομερῶς συγκεκριμένη δὲν θὰ ἦτο δυνατόν ἀποτελεσματικῶς νὰ ἀντιμετοπίσῃ τὴν ἀνταρσίαν ἢ ὁποῖα ὑπάρχει καὶ ἢ ὁποῖα ἐγεννήθη κατὰ τοῦ ἔθνους. Καὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν κατάστασιν ἢ ὁποῖα ἐδημιουργήθη διὰ δύο κυρίως λόγους. Πρῶτον μὲν διότι πᾶσα ἐνέργεια Κυβερνήσεως μονομερῶς συγκεκριμένης ἔστω καὶ βασιζομένης ἐπὶ τῆς πλειοψηφίας τῆς Βουλῆς εἶναι εὐκόλως διαβλητὴ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ δεύτερον διότι πᾶσα πράξις ἢ πρόσκλησις, πράξις ἢ ὁποῖα γίνεται ἢ πρόσκλησις ἢ ὁποῖα σημειοῦται ἐκ μέρους Κυβερνήσεως μονομερῶς συγκεκριμένης ὅπως ἢ πρόσκλησις τὴν ὁποῖαν ἀπήυθνε ὁ νέος Ὑπουργὸς τῆς Δημοσίας Τάξεως πρὸς τοὺς παραπλανηθέντας, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προκαλέσῃ καμμίαν, σχεδὸν καμμίαν ἀπήχησιν εἰς τὴν συνείδησιν τῶν παραπλανηθέντων.

Κύριοι βουλευταί, λυποῦμαι δι' ὅλα αὐτὰ, τὰ ὁποῖα σᾶς εἶπα, λυποῦμαι διότι προβλέπω δεινὰ μεγαλύτερα ἐκείνων τὰ ὁποῖα ὑπέστη μέχρι τοῦδε ἢ Ἑλλάς. Εὐχομαι μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς καρδίας μου καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ πόνου ἐκείνου, τὸν ὁποῖον φίλοι σας μοῦ ἀμφισβητοῦν, εὐχομαι τὴν ἐπιτυχίαν τῆς Κυβερνήσεώς σας εἰς τὸ δυσχερέστατον ἔργον, τὸ ὁποῖον ἀντιμετωπίζει. Ἐχω ὁμως, κύριε Πρόεδρε τῆς Κυβερνήσεως καὶ κύριοι βουλευταί, βαθείας ἀμφιβολίας περὶ τοῦ ἐὰν ἢ καβέρνησις θὰ εἶναι δυνατόν νὰ εὐδοῶσῃ τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἀναλαμβάνει Ὡς ἐκ τούτου κατεχόμενος ὑπὸ βαθύτατης ἀμφιβολίας ἔχω χρέος ἐναντι τοῦ ἔθνους νὰ εἴπω ὅτι δὲν δικαιούμαι νὰ ἐμπιστευθῶ τὴν διαχείρησιν τῶν εὐθυνῶν αὐτῶν εἰς τὴν παροῦσαν κυβέρνησιν.

Τ Ο Κ Ι Ν Η Μ Α

ΑΝΑΓΚΗ ΠΟΥΡΙΤΑΝΙΣΜΟΥ

Τό κόμμα μας δέν είναι—ούτε μπορεί νά είναι— ένα άπλό κόμμα πού κινείται μέσα στό συνηθισμένα πλαίσια τής πολιτικής ζωής. Είναι ένα κόμμα επαναστατικό πού επιδιώκει τή ριζική και άπό τά θεμέλια αναμόρφωση τοῦ τόπου. Ἔτσι και ἡ νοοτροπία και ἡ ὀργάνωση και ἡ τακτική μας δέν μποροῦν παρά νά βασίζονται σέ ἀρχές έντελῶς διαφορετικές ἀπό τίς ἀρχές τῶν κομματικῶν ὀργανισμῶν πού συνήθως κινούνται στή πολιτική ζωή τής Χώρας.

Οἱ ἀρχές πού κατά τήν γνώμη μας πρέπει νά διέπουν τό κίνημα μας είναι: Ἰδεολογία πού νά ανταποκρίνεται στίς βασικές ἀνάγκες τοῦ τόπου και τής ἐποχῆς, γερῶς κομματικός ὀργανισμός, ἀξία πολιτική ἡγεσία, ὀρθή πολιτική γραμμή και πίστη τῶν ὀπαδῶν και κυρίως τῶν μελῶν πρὸς τήν ἰδεολογίαν, πρὸς τὸν κομματικό ὀργανισμό και τήν ἡγεσία.

1. **Ἰδεολογία.** Ἐνα μεγάλο κενό ἔχει δημιουργηθεῖ στὸν ἰδεολογικό και ψυχικό κόσμο τῶν νέων.

Οἱ ἔθνικες διεκδικήσεις οἱ ὁποῖες τήν τελευταία πενταετία ἐθέρμαιναν τίς ψυχές τῶν νέων ἔχουν ταφεῖ μᾶλλον ὀριστικά. Μόνο τό ἰδανικό πού προβάλαμε ἐμεῖς τό 1935 και πού ἔχει σχέση μέ τή γῆ μας, μέ τήν ἱστορία τοῦ λαοῦ μας και μέ τίς σύγχρονες κοινωνικές ἀνάγκες μπορεί νά καλύψει τό μεγάλο κενό. Ἡ δημιουργία νέου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ βασισμένη ἀπάνω στή μεγάλη Ἑλληνική παράδοση, στή σύγχρονη παγκόσμια και Ἑλληνική πραγματικότητα πού μπορεί νά ξεπηδήσει μόνον ἀπό μιὰ Ἑλληνική πολιτεία κοινωνικά δίκαιη και πολιτικά ἐλεύθερη, εἶναι τό ἰδανικό πού θά ἱκανοποιήσει και θά σώσει τίς νέες γενεές ἀπό τίς παγίδες πού στήνουν οἱ ἐχθροὶ τοῦ λαοῦ. Διαφορετικά ἢ νέα γενεά ἀπογοητευμένη και τσακισμένη ψυχικά θά στραφεῖ βρίσκοντας ἔτσι τρόπο νά ἐκδηλώσει τό δυναμισμό τής εἴτε πρὸς τήν καταλυτικήν ἄκρα ἄριστεράν εἴτε πρὸς τήν ἀντιδραστική δεξιά.

2. **Ὄργάνωση.** Ὁ κομματικός μας ὀργανισμός πρέπει νά ανταποκρίνεται σ' ὄλες τίς μορφές τοῦ σύγχρονου πολιτικοῦ ἀγῶνα. Στήν ἐποχή μας ὁ ἀγῶνας ὁ πολιτικός δέν διεξάγεται μόνο στό κοινοβούλιο. Στίβος πολιτικοῦ ἀγῶνα εἶναι και τά συνδικάτα και τά ἐργαστήρια. Τά κόμματα τῶν ἄκρων ἔχουν και ἐκεῖ μεταφέρει τὸν πολιτικό ἀγῶνα, ἐκεῖ και ἐμεῖς πρέπει δίνοντας τή μάχη νά τοὺς ἀντιμετωπίσουμε. Καί δέν πρόκειται μόνο γιά τὸν ἀγῶνα

μέχρι τή στιγμή πού θά κατακτήσουμε τήν ἐξουσία, ἀλλά πρέπει νά εἴμαστε σέ θέση και μετά τή νίκη νά ἀντιμετωπίσουμε ἐκεῖ τά

κτυπήματα και τά σαμποταρίσματα τῶν ἀντιπάλων μας. Πρέπει δίπλα στοὺς πυρῆνες τής δεξιᾶς και τής ἀριστερᾶς νά ὑπάρχουν και οἱ δικοὶ μας πυρῆνες. Καί ὄλα αὐτά ὄχι βέβαια γιά νά ἀντιμετωπίσουμε μόνο τήν ἐπίθεση τῶν ἀντιπάλων μας ἀλλά και νά ἐμφυσησοῦμε τό πνεῦμα τής επαναστάσεως σέ ὄλους τοὺς τομεῖς τής κοινωνικῆς ζωής.

Ὁ κομματικός ὀργανισμός πρέπει νά εἶναι ἐπίσης ἔτοιμος γιά νά πλαισιώσει και νά κατευθύνει τό λαό τή στιγμή πού θά κινδυνεύσουν οἱ ἐλευθερίες του. Στήν ἐνοπλή ἐπίθεση τῶν ἐχθρῶν τοῦ ὀ λαοῦ πρέπει νά ἀπαντήσει ἀνάλογα.

3. **Πολιτική γραμμή.** Ἡ πολιτική γραμμή πρέπει νά ανταποκρίνεται στήν ἰδεολογία τοῦ κινήματος. Ἡ τακτική βέβαια τοῦ ἀγῶνα πολλές φορὲς ἀποκλείει τήν προβολή ὄλων τῶν ἰδεολογικῶν συνηθημάτων τής ἰδεολογίας. Στό πρῶτο, ὄμως στάδιο τής προσπάθειας γιά νά μπορέσει τό κίνημα νά δημιουργήσει φανατικούς πιστοὺς και γιά νά ἀποκτήσει ἡ κοινή γνώμη σωστή ἀντίληψη περί τοῦ τί ἀκριβῶς εἶναι, πρέπει νά προβάλλει συγχρόνως ὄλα τά συνθήματα τής ἰδεολογίας και νά ἀποφεύγει πρὶν ἀνδρωθεῖ, ὄσο φυσικά εἶναι δυνατό, νά συμμετέχει στήν συμβατική πολιτική ζωή τῶν συμμαχικῶν συνδυασμῶν και συγκροτημάτων και ὄλων τῶν ἄλλων μορφῶν τής πολιτικῆς ρουτίνας. Τά πολιτικά κινήματα πού θέλουν νά ἀνανεώσουν τή ζωή τοῦ τόπου προβάλλουν σάν αὐτοδύναμα κινούμενοι ὀργανισμοί.

Ἡ θέση τοῦ Ε.Ε.Κ. γιά νά μεταχειριστοῦμε τήν συμβατική πολιτική ὀρολογία εἶναι μεταξύ κέντρου και ἀριστερᾶς. Μέ τά κόμματα τοῦ κέντρου μᾶς συνδέει ἡ πίστη μας στό ἔθνος στοὺς δημοκρατικούς θεσμοὺς και στή δημοκρατική ἰσοπολιτεία. Οἱ δύσκολες στιγμές πού περνᾶει τό ἔθνος μᾶς ἐπιβάλλουν αὐτή τή στιγμή τοῦλάχιστον τή στενή συνεργασία μαζί τους. Μᾶς χωρίζει α') Ἡ μέθοδος τοῦ ἀγῶνα και γενικώτερα ὁ ἠθικός προσανατολισμός. Τά κόμματα τοῦ κέντρου εἶναι συνυφασμένα μέ τήν παλαιοκομματική νοοτροπία και μέ τήν παλαιοκομματική ἐσωτερική διάρθρωση. Τό Ἐνωτικό κόμμα σάν κόμμα επαναστατικό πού εἶναι χτυπάει ἀμείλικτα αὐτὴν τήν ψυχολογία. β') Ἡ διαφορετική ἀντιμετώπιση τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων. Διότι ἐνώ τά κόμματα τοῦ κέντρου εἶναι ἄστικά τό Ἐνωτικό κόμμα ἔχει ἀντικαπιταλιστική ἰδεολογία.

γ') Ἡ διαφορετική ἐρμηνεία και ἀντιμετώ-

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Οι πόροι τής 'Ελλάδος και η πλουτοπαραγωγική της ικανότητα ήσαν πάντα μικροί κι' ανεπαρκείς για τὸ λαό μας.

Οι καταστροφές που προξένησαν οι κατακτητές κι' ὁ ἐμφύλιος πόλεμος, που δημιούργησαν με τὴν ἔντονη και δόλια ἐκμετάλλευση που ἔκαμαν τῆς ἀντίθεσης ἀνάμεσα στὴ δεξιά και τὴν ἄκρα ἀριστερά και τὸν ἀνυπόμονον χαρακτήρα τῶν 'Ελλήνων (κι' ἡ νέα τραγική κατάσταση στὴ χώρα εἶναι συνέχεια τῆς παληᾶς, με πρωταγωνιστές τὰ ἴδια περίπου πρόσωπα και τὶς ἴδιες νοοτροπίες) εἶναι σὲ τέτοιο βαθμὸ τεράστιες που εἶναι ζήτημα ἂν μπορεῖ κανεὶς νὰ πείθῃ ὅτι ἡ 'Ελλάδα μπορεῖ νὰ ἐπανεέλθει στὴν προπολεμική κατάσταση σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα.

Γιὰ κύριο λόγο λοιπὸν ἡ ἀνόρθωση και ἡ Οικονομική ἀνασυγκρότηση τῆς 'Ελλάδας ἐξαρτᾶται ἀπ' τὴ βοήθεια που θὰ πάρει ἀπ' τὸ ἐξωτερικὸ.

Γιὰ νὰ μποροῦσε ὅμως ἡ 'Ελλάδα νὰ ἔπαιρνε τὴν ἀπαραίτητη βοήθεια ἀπ' τὸ ἐξωτερικὸ ἔπρεπε ν' αὐξήσει τὶς συμπάθειες που τῆς εἶχαν οἱ λαοὶ τῶν συμμάχων λόγω τῶν τεραστίων θυσιῶν που προσέφερε στὸν πόλεμο. Ἀπ' αὐτὴ τὴν πλευρὰ ἡ ἐσωτερικὴ πολιτικὴ κα-

πιση ὠρισμένων προσφάτων ἱστορικῶν γεγονότων που ἀνήκουν κυρίως στὴ χρονικὴ περίοδο τῆς κατοχῆς.

δ') Ἡ περιπτωσιακὴ ἀντιμετώπιση τῶν 'Ελληνικῶν προβλημάτων ἀπὸ μέρος τοῦ κέντρου. Τὸ Ε.Ε.Κ. ἀντιμετωπίζει τὴν 'Ελληνικὴ πραγματικότητα καθολικά και ριζικά. Με δύο λόγια ἡ γραμμὴ τοῦ Ε.Ε.Κ. αὐτὴ τὴ στιγμή εἶναι α) Περιφρούρηση τῶν δημοκρατικῶν θεσμῶν. β) Χτύπημα ἀμειλίκτης παλαιοκομματικῆς νοοτροπίας. Ἐγὼνας γιὰ τὴν ἠθικὴ ἐξυγίανση τοῦ κρατικοῦ ὀργανισμοῦ. γ) Προβολὴ τῆς σοσιαλιστικῆς μας ἰδεολογίας. Ἀντιμετώπιση τῶν τρεχόντων λαϊκῶν προβλημάτων με κριτήρια σοσιαλιστικά.

4. Ἡγεσία. Ἰκανὴ ἡγεσία ἐξασφαλίζεται με τὴν δημοκρατικὴ λειτουργία τοῦ κόμματος.

5. Πίστη τῶν ὀπαδῶν πρὸς τὴν ἡγεσία, τὴν ἰδεολογία και τὸν κομματικὸ ὀργανισμό.

Γιὰ νὰ ὑπάρχει κίνημα πρέπει οἱ ὀπαδοὶ νὰ ἔχουν ἀπολυτοποιήσει στὴ συνείδησή τους και τὴν ἰδεολογία και τὴν ἡγεσία και τὸ κόμμα.

Ἀκοίμητοι φρουροὶ ἐμεῖς οἱ νέοι ἄς περιφρουρήσουμε τὴν ἐπανάσταση. Οἱ κίνδυνοι δὲν προέρχονται μόνο ἀπ' ἔξω ἀλλὰ και ἀπὸ μᾶς τοὺς ἴδιους.

Σὲ κάθε βῆμα μας ὀρθώνεται τὸ δίλημμα : τὸ κόμμα ἢ τὸ κίνημα. Ἄς ἀπαλλάξουμε τὸ κίνημα ἀπὸ κάθε μικροκομματικὸ ὑπολογισμό ἀπὸ κάθε προοπτικὴ προσκαίρου κομματικοῦ κέρδους. Μέσα στὶς φλόγες τῆς ἐπανάστασης πλάθεται ὁ καινούριος κόσμος. Χωρὶς συμβιβασμούς, ἀλύγιστοι, ἀνένδοτοι. Ἄς προχωρήσουμε.

Ε. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

τάσταση ἔπρεπε νὰ εἶναι τέτοια που νὰ μπορεῖ νὰ προκαλέσει τέτοιες συμπάθειες.

Ἡ ψήφος τῆς 31 τοῦ Μάρτη και ἡ κατάσταση που δημιούργησε ἡ πλειοψηφοῦσα μόνο στὴ Βουλὴ δεξιά, πρὶν ἀπ' αὐτὲς και ἰδιαίτερα μετὰ, ἔκαμε τὸ ἀντίθετο.

Κι' ἔτσι ἔχουμε σὴν ἀποτέλεσμα ἐκτός ἀπ' τὴν ἀπροκαλύπτῃ ἐχθρότητα τῆς μῆς ἀπ' τὶς μεγάλες δυνάμεις, στενοχώρια και δυσσέσκεια που ἄρχισε νὰ γίνεται ἀντιπάθεια ἀπ' τὶς ὑπόλοιπες. Τὴ βοήθεια ὅμως που πήραμε και τὰ μέσα που διαθέτει μόνη τῆς ἡ 'Ελληνικὴ οἰκονομία ἔπρεπε νὰ γίνῃ κι' ἦταν δυνατό, νὰ χρησιμοποιηθοῦν ἀπ' τὸ ἴδιο τὸ κράτος ἢ και κάτω ἀπ' τὸν ἔλεγχό του.

Πρῶτα πρῶτα γιὰ αὐτὴ ἡ βοήθεια κι' ἡ πίστη δίνεται ἀπ' τὸ ἐξωτερικὸ γιὰ νὰ ἀνορθωθοῦν οἱ ζημιές κι' οἱ καταστροφές που ὑπέστη ὁλόκληρος ὁ λαός μας και θάταν ἀνήθικο νὰ πλουτίζουν και νὰ ἐκμεταλεύονται τὶς θυσίες αὐτῆς τοῦ λαοῦ μας, μερικὲς ἑκατοντάδες κερδοσκόποι, τῆς οἰκονομικῆς ὀλιγαρχίας τοῦ τόπου, που ἔκαναν τὸ ἴδιο, οἱ πῖο πολλοὶ, και στὴν κατοχῆ.

Και δεύτερο γιὰ με τὸ καθεστῶς τῆς οἰκονομικῆς ἐλευθερίας τοῦ ἐλευθεροοικονομικοῦ συναγωνισμοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ πετύχῃ κανεὶς ἰκανοποιητικὰ παραγωγικὰ ἀποτελέσματα σὲ χώρες κατεστραμμένες ὅπως οἱ Εὐρωπαϊκὲς που ἐξήντησαν τὴν ἐκμετάλλευση τῶν οἰκονομικῶν δυνατοτήτων τους και ἰδιαίτερα σὴν τὴν 'Ελλάδα που εἶναι συνυφασμένη με τὴν βρετανοευρωπαϊκὴν οἰκονομίαν. (Τὸ ὅτι σὴν Ἀμερικὴ μπορεῖ νὰ συμβεῖ τὸ ἀντίθετο—δηλαδὴ σχετικῶς ἀγαθὰ οἰκονομικὰ ἀποτελέσματα—αὐτὸ ὀφείλεται στὸ γεγονός ὅτι οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς κάθε ἄλλο παρὰ ἐξήντησαν τὶς ἐπιτόπιες παραγωγικὲς τους δυνατότητες ἢ τῆς ἐκμετάλλευσης τῶν ἐξαμερικανικῶν).

Ἡ 'Ελλάδα δύο φορές ὑπέφερε ἀπὸ δύο ἀντίθετες ἀντιλήψεις, ἀντίθετες μεταξύ τους, κι' ἀντίθετες πρὸς τὶς παραπάνω, ἡ μιά εἶναι ἡ περίπτωση Βαρβαρέσου, ὅτι ἦταν ἀρκετοὶ γιὰ τὴν ἀνόρθωση οἱ ἐπιτόπιοι πόροι και παραγωγικὲς δυνάμεις ἀρκεῖ νὰ ἡλέγχοντο και νὰ διευθύνοντο ἀπὸ τὸ κράτος και ἡ Δεύτερη ἢ ἐπ' τὴν κυβέρνηση τῆς δεξιάς ὅτι ἀρκεῖ ἡ βοήθεια τῶν ξένων (ἂν κι' ἔκανε ὅτι μποροῦσε γιὰ νὰ μὴ πάρει τέτοια) ἀλλὰ κι' αὐτὴ ἂν δὲν ὑπάρχει πρέπει νὰ ἀφεθεῖ ἡ οἰκονομία ἐλευθερὴ κι' ἀνεξέλεγκτη—σύστημα που δημιούργησε τὴ σημερινὴ κατάσταση που ὑπάρχουν μέγιστοι φόβοι ὅτι ὀδηγεῖ σὲ καταστροφὴ. Μιὰ μόνο πολιτικὴ πρέπει νὰ κρατηθεῖ αὐτὴ που θὰ ζητήσει και θὰ προκαλέσει τὴ μεγαλύτερη συμμαχικὴ βοήθεια (κι' ἔδω εἶναι φανερὴ ἡ σύνδεση τοῦ οἰκονομικοῦ και τοῦ πολιτικοῦ προβλήματος) και που τὴ βοήθεια αὐτὴ ὅπως και τοὺς ἐπιτοπίους πόρους θὰ τοὺς θέσει στὴ διάθεση τοῦ κράτους γιὰ νὰ ἐξυπηρετηθεῖ τὸ σύνολο τοῦ λαοῦ, και νὰ ἐπιτευχθεῖ ἡ ἀνασυγκρότηση, πράγματα ὅμως που δὲν θὰ μπορέσουν νὰ γίνον ἂν τὸ κράτος δὲν δημιουργήθει ὀργανὰ δικὰ του ἀντάξια τῆς ἀποστολῆς τους παρέχοντάς τους ὀπωσδήποτε τὶς δυνατότητες ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Μ. Π.

Ἡ ἐαμίζουσα Ἀριστερὸ και ἡ Δεξιά εἶναι ἐξ ἴσου ὑπεύθυνες γιὰ τὴν τραγικὴ κατάσταση τοῦ τόπου. Τὸ ὅτι ἡ μὲν ἐνεργεῖ ἀπὸ κακὴ προαίρεση και ἡ ἄλλη ἀπὸ ἀνεπαρκὴ διανόηση, δὲν μπορεῖ νὰ μεταβάλλῃ τὸ παραπάνω ἀντικειμενικὸ γεγονός.

ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

— Η ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΗΝ Α. ΜΕΣΟΓΕΙΟ —

ΤΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗΣ

ΤΑΚΗ ΚΑΡΤΑΛΟΥ

Όταν άρχισαν ν' ακούγονται πάλι πλησίον οι ήχοι τών βημάτων τής 'Ιστορίας σ' αὐτήν τήν περιοχὴ τοῦ κόσμου, γεννήθηκε ἡ ἀνάγκη τῆς ἐξεύρεσης τών ἀνθρώπων πού θά τὰ ὀδηγοῦσαν. Ψάξετε στήν ἀνατολική λεκάνη τῆς Μεσογείου, ὅπου κορυφώνονται οἱ διεθνεῖς ἀνταγωνισμοὶ καί θά τρομάξετε ἀνακαλύπτοντας πόσο ἀδέσποτος εἶναι ὁ κρίσιμος τομέας, πόσο στά χέρια τοπικῶν μικροσυμφερόντων, στό κέφι ἀνεύθυνων φυλάρχων καί στίς μανίες τών ἔξω κάθε σύγχρονης ἱστορικῆς ἀνάγκης ρατσισμῶν, ἰερῶν πολέμων καί ξεπερασμένων φανατισμῶν.

Χτές ἀκόμη ἡ ἐπικίνδυνη φυτοζωΐα ἔφτανε μέχρι τὰ πρόθυρα τῆς Βιέννης. Κί' ἄν σήμερα εἶναι λιγότερο ἀπελπιστική, αὐτό δέν ὀφείλεται στή ρωμαντική πραγματικότητα τοῦ ἀραβικοῦ συνδέσμου, οὔτε στήν τεχνητὴ ἔξαψη τοῦ κοκινόχρωμου νότιου σλαβισμού—δυσὸ ὑποκατάστατων ἱστορικῶν ὀργάνων πού στεροῦνται κάθε αὐτόματης, φυσιολογικῆς κί' αὐτόνομης παρουσίας καί πού στεροῦνται καί τῆς ἱστορικῆς δικαίωσης καί τῆς ἀνεσης τών μεγάλων πράξεων καί πού χρωστᾶνε τὴν ἐμφάνισή τους σὲ σκοπιμότητες μόνο κί' ὑπολογισμούς. Ἄν γέμισε μὲ κάτι ἡ ἀδειανὴ αὐτὴ περιοχὴ, αὐτό ἦταν ἡ ἱστορικὰ ὑπεύθυνη ἀπόφαση πού πῆρε ἡ Ἄθήνα νὰ ἐγκαινιάσει τὸ θάρρος καί τὴν ἀντίσταση ἀνάμεσα σὲ μιὰ καταπτομένη Εὐρώπη.

Τὸ δριμὺ κί' ἠρωϊκὸ πνεῦμα πού μπῆκε στήν Εὐρώπη ἀπ' τὴν Ἑλλάδα τὸ 1940 δέν ἀποτέλεσε μονάχα τὴν καλύτερη συμβολὴ τοῦ τὸπου στὸν ἀγῶνα τών Ἐνωμένων Ἐθνῶν (συμβολὴ πού ζυγιάζει βαρύτερα κί' ἀπ' τὴν ἀνατροπὴ τῆς στρατηγικῆς τοῦ ἄξονα κί' ἀπ' τὴν ἐβδομάδες πού κέρδισε ἡ Μόσχα), παρὰ σημαίνει ἀκόμα κί' ἓνα γεγονός πέρα ἀπ' τὴν ἔξερὲς χρονογραφικὴς διαπιστώσεις: Σημαίνει τὸ ἀνοιγμα μιᾶς νέας πηγῆς Ἱστορίας, μιᾶς νέας ἡγετικῆς βούλησης, μιᾶς νέας δυνατῆς πολιτισμοῦ.

Ἡ συγκινητικὰ ἰδιότροπη Ἱστορία δὲ στέργει νὰ ἐμπιστευτεῖ τὴν ἡγεσία τοῦ πολιτισμοῦ παρὰ σὲ λαοὺς πού κέρδισαν ἀπ' τὴν ἀνιδιοτελεῖ σπατάλη μεγάλων κί' εὐγενικῶν πράξεων μιὰν ἀνεση ἱστορικῆς παρουσίας, μιὰν ἀπλή ἀποδοχὴ τῆς εὐθύνης καί τοῦ καθήκοντος, μιὰ χαρὰ ἡσυχασμένης κί' ἱκανοποιημένης συνείδησης. Πῶς θά μπορούσε νὰ ἡγηθεῖ ποτὲ στήν Ἱστορία ἡ Βουλγαρία—ὅσο ἂν καταστρώνει προσεχτικὰ τὰ πονηρὰ τῆς σχέδια, ὅσο συστηματικὰ κί' ἂν καταστρέφει τὰ αὐτοῦ τῶν ἀνιπάλων τῆς μὲ σφαγὲς καί τὸ φόβο, ὅσο ἂν διολι-

σθαίνει τὴ διπλωματία τῆς μὲ σατανικὴ μαεστρία; Πρέπει νὰ ἔχει χάσει κάθε ἐλπίδα ἡ Ἱστορία καί νὰ ἔχει λόγους νὰ τιμωρήσει τὸν κόσμο γιὰ ν' ἀνεχτεῖ τὴν ἐπιτυχία τῶν μικρόψυχων.

Μὰ δὲ φαίνεται πικρὴ κί' ἀπογοητευμένη ἡ Ἱστορία σήμερα. Τοῦτα τὰ χρόνια εἶναι πού ἔδειξε τὴ μεγαλύτερη ψυχικὴ φρεσκάδα καί τὸ νεανικότερο κέφι—γι' αὐτὸ καί μπορεῖ τελικὰ νὰ ἐλπίζει ἡ χαρὰ κί' ἡ ἐλευθερία μέσα στὸν γεμάτο στοιχειὰ κόσμο. Τὸ ὅτι ἐσώθηκε καί τὸ ὅτι ἐλπίζει τελικὰ νὰ θριαμβεύσει τὸ μόνο ταιριαχτὸ στήν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια κί' εὐτυχία πολιτικὸ σύστημα, τὸ ἐλεύθερο δημοκρατικὸ, αὐτὸ χρωστῆται σ' ἓνα ξανάνωμα τοῦ κόσμου, σὲ μιὰ γερὴ ὄρεξη ζωῆς—γιατί μονάχα στὸν ἀγέρα τῆς αἰσιοδοξίας τῶν πολιτῶν μπορεῖ νὰ κρατηθεῖ δροσερὸ τὸ λουλοῦδι τῆς δημοκρατίας.

Γι' αὐτὸ μπορεῖ βάσιμα νὰ μὴ φοβᾶται κανένας πῶς θά κυβερνήσουν τὸν κόσμο οἱ φανατισμένοι κί' οἱ ἀνελεύθεροι. Μπορεῖ βάσιμα νὰ ἐλπίζει κανένας πὸς ἡ ζωὴ θά χαριστεῖ σ' αὐτοὺς πού τὴ χαιρόνται.

Πάνω στίς εὐχάριστες αὐτὲς δ.α.πιστώσεις ἄς στηρίξουμε οἱ Ἕλληνες τὴν ψυχολογία τῆς Νέας Ἐποχῆς: Στὸ ὅτι οἱ γενναῖες πράξεις κί' οἱ ἀκαταπόνητες προσπάθειες πού ὑπερασπίζονται τὴν ἐλευθερία, τὸν πολιτισμὸ καί τὸν ἀνθρωπισμὸ ἐγκαινιάζουν ἓνα νέο Χρυσὸν Αἰῶνα στήν Ἱστορία. Στὸ ὅτι τὴ δυνατότητα νὰ πρωτοστατήσουν στή μεγάλη ἐξόρμηση δέν τὴν ἔχουν οἱ κοντόπνοοι, οἱ στενοκέφαλοι κί' οἱ ἀρπαγες μικροεγωϊστῆς, ἀλλὰ οἱ λαοὶ πού μόρρεσαν ν' ἀποφασίσουν τίς μέγιστες θυσίες προκειμένου νὰ κρατήσουν τίς Θερμοπύλες τῆς Ἐλευθερίας. Στὸ ὅτι τὸ πνεῦμα αὐτὸ τῆς θυσίας γιὰ τὴν ἐλευθερία τὸ ἐνσάρκωσε τόσο ολοκληρωτικὰ τὸ Ἔθνος μας, ὥστε ὁ ἀγῶνας του νὰ γίνεῖ σύμβολο καί φάρος τῶν Ἐνωμένων Ἐλευθέρων Λαῶν. Τέλος στὸ ὅτι ἡ ἡγετικὴ βούληση τοῦ Ἔθνους μας προβάλλεται σὲ μιὰ γεωγραφικὴ περιοχὴ πού ὄχι μόνο στερεῖται ἀπὸ κάθε μεγάλης πτοῆς παρουσία, ἀλλὰ καί πού ἔχει γιὰ τὸν κόσμο ἀποφασιστικὴ σημασία ν' ἀποχτήσῃ πιά μιὰ ἰσχυρὴ αὐτοτελεῖ ὑπαρξὴ ὡς μόνη ἐλπίδα ἀπάλυνσης τῶν ἀνταγωνισμῶν τῶν μεγάλων δυνάμεων.

Σ' αὐτὰ τὰ δεδομένα καί πάνω σ' αὐτὲς τίς διαπιστώσεις πρέπει νὰ θεμελιωθεῖ ἡ ψυχολογία τῆς νέας ἑλληνικῆς ἐποχῆς.

ΤΑΚΗΣ ΚΑΡΤΑΛΟΣ

Σκοπός: Ἡ δημιουργία οὐσιαστικῆς δημοκρατίας στήν Ἑλλάδα.

□□ ΑΠ' ΤΗ ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΜΕΝΙΝΑΣ □□

(ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1944)

ΓΙΩΡΓΟΥ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

'Απ' τις 9 τὸ πρωὶ μισόγυμνοι πολεμάμε δίχως ἀναπνοὴ στηριγμένοι σ'ένα σὺδεντρο ἀπὸ ἑλῆς. Στὰ ταλα φεύγουν τὰ βόλια ἀπ' τὰ χέρια μας κι' ὁ θάνατος ἀχόρταγος βιάζεται ν' ἀγκαλιάσει τὴ ζωὴ ἔπου τὴ βρῆ... Εἶναι μιὰ καταραμένη ὥρα· ἕνα - ἕνα τὰ παληκάρια μας πέφτουν... Ὁ Σούτσος μὲ ματωμένο πρόσωπο τὸ στέν σπασμένο στὰ χέρια, θριμματισμένα τὰ γυαλιά του, σὸν ἤρωας τοῦ 21, βλαστημᾷ πού δὲν τοῦ τὴ φουλάρανε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ... Ἄθηναῖοι καὶ Θεσσαλοὶ παραβγαίνουν σ' ἠρωϊσμό. Ὁρθοὶ κι' ἀκάλυπτοι μὲ τὰ μπρέν στὰ χέρια σκορπίζουν τὸ θάνατο. Πῶς κανεὶς νὰ δειλιάσει ὅταν ἀπ' τοὺς λίγους ὁ καθεὶς ολεμᾷ μόνος κι' ἔχει δίπλα του ἔπου στραφῆ τὸν ἴδιο του ἠρωϊσμό τὴν ἴδια τὴ μοναδικὴ μοίρα τῆς Ἑλλάδας...

Οἱ τραυματίες μας ὅμως περνᾶνε πιά τοὺς μισοὺς κι' ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς πέφτει στὰ πόδια μου γιὰ νὰ μὴ ξανασηκωθῆ τ' ὄμορφο παληκάρι, ὁ Νίκος Τσουχνικάς. Δυὸ σειρὲς καταρόφουρο ἤλιοι σημάδεψαν σταυρωτὰ τὸ γυμνὸ ἑφηβικὸ κορμῖ.. Κλάμα καὶ λύσσα—Μιὰ λύσσα πρωτόφαντὴ κεντρίζει ὡς τὸ θάνατο, τὶς ἀμάλαγες πονεμένες καρδιές. Ἐκδίκηση στὸ λεβέντη! Ὅλοι εἴμαστε ξεᾶλλοι. Ὁ λοχαγὸς γκρινιάζει πῶς θὰ μᾶς πιάσουν ζωντανούς. Ἔχει δίκιο. Μὰ πῶς τοῦπε πῶς βάλαμε σκοπὸ μας νὰ γυρίσουμε... Μᾶς πήραν τὰ παιδιὰ μας,—κι' ἐμεῖς ζωντανοί! Ποτέ! Ὅλοι: Ποτέ! φωνάζουν... Ἄπ' τοὺς μισοὺς ἱερολοχίτες πού λαβαίνουν μέρος στὴ μάχη ἔχουμε μείνει οἱ μισοί. Βλεπόμαστε, μετριόμαστε κι' ὁ καθεὶς δίνει θάρρος στὸν ἄλλο. Δοκιμάζουμε τὴν τελευταία μας δύναμη. Οὐτὲ μιὰ σφαῖρα νὰ χαθεῖ...

Κάποιοι ἀπαγγέλει στίχους δίχως ν' ἀφίσει τ' αὐτόματο, κάποιοι ψυχοραγεῖ μὲ τ' ὄπλο στὸ χέρι. Μᾶς φωνάζουν. Χάντε χόχ. Τοὺς ἀπαντοῦμε. Παραδοθῆτε! Σὲ μιὰ στιγμή μᾶς κάνουν σινιάλα γιὰ παράδοση. Στέλνουμε τὸν Φώτῃ πού οἱ Γερμανοὶ τὸν σωριάζουν κάτω. Ἡ ὑπουλότητὰ τοῦ μᾶς τρελένει. Λίγη φρόνηση μᾶς ἔχει δώσει. Ἀγκαλιάζω τὸν ὀλμίσκο στὸ στήθος καὶ βάλουμε εὐθύγραμμα, πιάνουμε δυὸ—δυὸ τὰ πολυβόλα. Οἱ ἀξιοματικοὶ μας πάρα πάνω ἔχουν κουβαλήσει μονάχοι ἕνα πυλοβόλο λάφυρο καὶ βάζουν ἀπὸ 500 μέτρα στὸ Γερμανικὸ Φρουραρχεῖο πού πολιορκοῦμε στὰ 20 μέτρα. Ἡ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη ἢ βολὲς πέφτουν ἀπάνω του γύρω μας. Τὰ χῶματα τοῦ κανονιοῦ μᾶς μαζί μὲ τοὺς γερμανοὺς θάβουν κι' ἐμᾶς. Καὶ ξαναρχινᾶμε τὴν ἐπίθεση. Θεομηνία καὶ λαίλαπα εἶν' ἡ τελευταία μας φωτιά. Πόρτα σὲ πόρτα, πέτρα σὲ πέτρα ὁ καθένας παίρνει νὰ ξετινάξει μονάχος. Ἡ βρῦση κάτω τρέχει αἷμα. Τὰ πυρομαχικὰ σώνονται κι' ἐμεῖς προχωροῦμε ἀνάμεσα στὰ οὐνικὰ κουφάρια καὶ μαινόμενοι μὲ τὰ τραγοῦδια μας στὰ ὄπλα ὀρμᾶμε ἀβάσταχτοι, δίχως σφαῖρες. Τοὺς φτάνουμε στὰ χέρια κι' ἀκόμα προχωροῦμε...

Οἱ πρῶτοι γερμανοὶ βγαίνουν τώρα, σέρνονται μ' ἄσπρα μαντήλια. Καταπαύουμε μὲ κίνδυνο τὸ πῦρ τῶν κατασπλιάδων καὶ προχωροῦμε... Προσέχτε! φωνάζει ὁ Λοχαγός, κρατοῦν χειροβομβίδες! Μὰ οἱ Γερμανοὶ εἶναι πιά ἀξιολύπητα ράκη, ἀρείπια... Καμένοι καὶ τσιμπανισμένοι, κοματιασμένοι, πολτὸ σάρκας βρωμάει ὄλος ὁ τόπος. Μέσ' τὸ Φρουραρχεῖο πιάνουμε 180 στριμογμένους καὶ περιδεεῖς, Ψηλά χέρια, τρομάρα καὶ ἔλεος ζωγραφίζεται σ' ἀναιδῆ πρόσωπά τους. Στὰ χέρια κρατοῦν δαχτυλίδια καὶ ρολόγια γιὰ νὰ μᾶς ἐξευμενίσουν, νὰ σώσουν τὴ ζωὴ τους.

Οἱ Ἄθηναῖοι ὅμως ἀντάρτες τιμοῦν τοὺς νικημένους καὶ σέβονται τὴ ζωὴ τους ἀκόμα κι' ὅταν αὐτοὶ εἶναι Γερμανοί.

Σὲ λίγο ξεκαθαρίζονται καὶ μερικὲς ἄλλες ἔχθρικές ἐστίες. Παντόλογα λάφυρα καὶ ἄφθονα πέφτουν στὰ χέρια μας: ποῦρα καὶ ραδιόφωνα, ἄλογα κι' αὐτοκίνητα καὶ κανόνια, ἑκατοντάδες εἶναι τὰ λάφυρά μας.

Πέφτουμε σὲ λίγο ἀναίσθητοι ἀπ' τὸ μόχθο, καὶ τὴν ἀγωνία.—(Ἡ νίκη εἶν' ἄδειος κρότος). Μιὰ ἄγρια στιφάδα ἔχει πικράνει τὰ χεῖλια μας καὶ τὰ βλέφαρα γίναν πιδ ἀνήσυχτα. Φροντίσαμε τοὺς νεκροὺς δικούς καὶ ξένους. Ὅσοι λίγοι μείνανε σταθήκαμε καὶ σκάψαμε τὸ ἀνάλαφρο χῶμα ἀδειάζοντας τὰ ὄπλα μας. Ἐπειτα φτιάξαμε ἕνα ξύλινο σταυρὸ καὶ λύσαμε τὰ μάτια μας. Ὁ ἦχος τῆς μάχης εἶχε κοπάσει.

Οἱ ὀβίδες τῶν Γερμανῶν ὅμως ἀπ' τὴ Γουμενίτσα χτυποῦν ἀκόμα τὶς χτεσινές μας θέσεις ἐνῶ οἱ δικοὶ τους πηγαίνουν τώρα αἰχμάλωτοι στὴν Παραμυθιά κ' ἡ Μενίνα εἶναι πάλι κάστρο Ἑλληνικὸ. Μὲ δυὸ τέτιες ὀβίδες ἰσολοβεῖται μιὰ δόλοκληρη ὁμάδα γενναίων πολυβολιτῶν μας. Φτάνοντας μιὰ ὥρα πίσω μὲ λίγους αἰχμαλώτους ἀπάντησα τὸ συνταγματάρχη πρῶτῃ φορὰ ἔτσι συγκινημένο· πολλοὶ ἀξιωματικοὶ κλαίγαν ἀπ' τὴν ἀναπάντεχη νίκη, ἐνῶ οἱ Γερμανοὶ ρωτοῦσαν μ' ἀφελῆ ἐκπληξῆ ἂν εἴμαστε τάγματα θανάτου... Τότε φτάνει τὸ μεγάλο νέο. Οἱ μισοὶ ἱερολοχίτες πού δὲν ἦταν μαζί μας, εἶχαν σταματήσει στὴ Βρατύλα μιὰ μεγάλη φάλαγγα αὐτοκινήτων πούρχονταν ἀπ' τὴ Γουμενίτσα. Ἦταν μιὰ μεγάλη διπλὴ νίκη κείνη τὴν ἡμέρα... Πένθημι λιτανεῖα ξανθῶν χτυπημένων σκελετῶν ἀνέβαιναν οἱ αἰχμάλωτοι, σειρὰ μακρυνὴ ὀδηγούμενοι ἀπὸ λίγα γενειοφόρα παιδιὰ.

Τὸ καραοῦλι ποῦστησαν στὸ δρόμο οἱ Ἄθηναῖοι μάγγες, πέτυχε περίφημα. Τοὺς γλῆντησαν γιὰ καλὰ δίχως, οὐτ' ἕνας τους νὰ γλυτώσει· χωρὶς ἀπὸ μᾶς νὰ ματώσει μύτη.

Τὴν ἴδια νύχτα ἔστειλαν οἱ Γερμανοὶ ἐνίσχυση κι' ἀπ' τὰ Γιάννενα, μὰ οὔτε κι' αὐτὴ ἔφθασε ποτὲ στὴ Μενίνα...

Τὴν ἄλλη μέρα συναντηθήκαμε στὸ Κεφαλόβρυσσο, μὲ τοὺς ἤρωες τῆς Βρατύλας.—Ἀνάψαμε φωτιά καὶ τραγοῦθήσαμε στρίβοντας τσιγαριές ἀπὸ καλαμπόκι... Ἄστειε καὶ τόσα ἀπλὰ παιδιακίστικα πράματα εἴπαμε καὶ κάποια ὀνόματα τοῦ γιορτάζαν νοσταλγῶσαμε... εἴχαμε κάνει τόσα πολλὰ αὐτὲς τὶς λίγες μέρες πού ἕνας ἀνέκφραστος σεβασμὸς μᾶς ἔδεσε ὄλους σ' ἕνα τόσο ζεστὴ ἀνάμνηση.

Ἀγκαλιστήκαμε καὶ ἔνοιώσαμε τὸ κενὸ ἐκείνων πού δὲ θὰ ξαναβλέπαμε..

[Αὐγουστος Λάκα Σοῦλι]

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑΣ

Ἄσχετα ἀπὸ τὶς ἀποφάσεις τῶν Μεγάλων καὶ τὶς συνθηκὲς τῆς Εἰρήνης, ἡ Βόρειος Ἡπειρος εἶναι Ἑλληνικὴ. Ὅπως δὴποτε μιὰ μέρα θὰ ἐνωθεῖ μὲ τὴν ὑπολοιπὴ Ἑλλάδα.

ΩΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ

★ ★ ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ★ ★

— ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΔΙΕΞΟΔΟΣ —

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΚΟΤΤΙΚΑ

Ὁ πόλεμος, τὸ ἀποκορύφωμα τῆς ἀνθρώπινης τραγωδίας, ἡ βαθειά του ἐπίδραση στὰ εὐπλάστα νεῦρα τῆς νεολαίας, μὲ τὶς τρομακτικὲς διακλαδώσεις σ' ὅλες τὶς αἰσθητικὲς χῶρες τοῦ νεανικοῦ κόσμου, μὲ τὴν καθολικὴ συμμετοχὴ τῶν νέων σ' αὐτὸν καὶ μὲ τὴν παράλληλη ἐπίδραση τῶν συγκεχυμένων ἐλπίδων τοῦ μέλλοντος, μὲ τὶς πολὺπλοκες θεωρεῖες αὔξησαν τὴν εὐαισθησία τῶν νέων στὴν καλλιέργεια καινούργιων συναισθημάτων καὶ καινούργιων ἰδεῶν.

Στὴν πάλη, γιὰ νὰ ξεφύγουν οἱ νέοι, ἀπὸ τὶς κακὲς ἐπιδράσεις τοῦ παρελθόντος, ποὺ κατακλύζουν τὴν ζωὴν τῆς κοινωνίας μας καὶ γιὰ νὰ δημιουργήσουν τὴν ἀτομικὴ τους ζωὴ, πλάι στὴν κοινωνικὴ τους σταδιοδρομία, δέχονται καθημερινῶς μυριάδες ἐντυπώσεις, εἴτε κοινότητες, εἴτε φεγγαλέες, ἢ φανταστικὲς ἢ χαραγμένες ἀνεξίτηλα στὸ ταμπλό τῆς ζωῆς. Οἱ ἐντυπώσεις αὐτὲς ἔρχονται ἀπ' ὅλες τὶς μεριεὶς σὰν ἀδιάκοπος καταγιγασμὸς καὶ καθὼς παίρνουν μόνες τους σχῆμα στὴ ζωὴ τῆς μιᾶς ἡμέρας καὶ ἀλλάζουν στὴ ζωὴ τῆς ἐπομένης, δημιουργοῦν ἐκπληκτικὰ σχήματα ἰδανικῶν στὶς ψυχὰς τῶν νέων.

Κι' οἱ νέοι; παραλύνουν κάτω ἀπὸ τὸ κατακλυσμὸ τῶν ἀλληλοεπιδράσεων, παραπαίουν πάνω στὸ ζωτικὸ χῶρο τῆς ἱστορικῆς πορείας καὶ πέρα στὰ ζοφερά κατασκευάσματα τῶν κόσμων ποὺ φεύγουν καὶ ποὺ προσπαθοῦν νὰ συγκρατηθοῦν μὲ κάθε θυσία.

Ἐπιτακτικὴ βιολογικὴ ἀνάγκη ὠθεῖ τοὺς νέους στὸ πεδίον τῆς δράσεως. Οἱ νέοι ζητοῦν ἰδανικά. Σ' ἄλλες ἐποχὰς πλαισιωμένα τὰ ἰδανικά ἀπὸ ἐθνικὲς ἐπιταγὰς ἔδιναν ἓνα τόνο ἐθνικῆς καθολικότητας. Σήμερα ὁ διεθνισμὸς, ὁ ἐθνικισμὸς, οἱ διακλαδώσεις τους μὲ τὰ διάφορα σχήματα, ποὺ ἐπέδρασαν ὄχι μονάχα στὴν πολιτικὴ σκέψη—ποὺ κυριαρχεῖ κυρίως σήμερα στὶς νεανικὲς σκέψεις καὶ πράξεις—ἀλλὰ καὶ στὴν ἰδιωτικὴ συναισθηματικὴ ζωὴ τους, στένεψαν τὴν ἔννοια τοῦ ἀγνοῦ ἐθνισμοῦ, ἤρουναν τὰ πλαίσια τῆς ἀνθρώπινης ἀναζητήσεως. Ἄνορμο τὸ πνεῦμα τῶν νέων διακλαδώνεται πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις, καὶ μέσα στὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά τους δουλεύουν ἀδιάκοπα ὅλες οἱ μορφὲς μ' ἔνταση κ' ἐπιμονὴ γιὰ νὰ δημιουργήσουν στὴ βιολογικὴ διέξοδο τῶν νέων τὴν πρωτοκαθεδρία ἢ καθε μιά γιὰ τὸν ἑαυτὸν της.

Κι' ἐνῶ οἱ νέοι, ποὺ σ' ὄλο τὸ διάστημα τῶν μεγάλων κινδύνων τῆς φυλῆς ἔβλεπαν ἀδιάκοπα τὸ ὄραμα τῆς πατρίδας; καὶ τὴν ὑπαρξὴ τους συγκλό-

νιζε ἡ ἰδέα τῆς θυσίας, τοῦ ἠρωϊσμοῦ, τῶν κινδύνων, ποὺ συντάσσονται στὶς ὁργανώσεις ἀντιστάσεως, ποὺ τὸ ὀλοκίθαρο νόημα τῆς ζωῆς τους, τὸ ἰδανικὸ τους, ἦταν ὁ ἀγνὸς πατριωτισμὸς, ἡ σωτηρία τῆς Ἑλληνικῆς καὶ παγ-

κόσμιας ἐλευθερίας: σήμερα ποὺ ἡ ἔνταση τῶν νεύρων κόπασε κάπως, ποὺ ἡ ἐπαναστατικὴ διέξοδος (μὲ τὴν συντριβὴ τῆς ὀμῆς καὶ φανερῆς βίας) ἐξηφανίσθη, ποὺ ἡ ἀναζήτηση τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ὀρηκτικότητας (κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς νεότητος) ποῦταν εὐκόλο νὰ τ' ἀπολαύσουν οἱ νέοι στὴν ἀμνηστία κ' ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη τῆς δράσεως ἐκεῖ στὰ πεδία τῶν κινδύνων καὶ τῶν μαχῶν. Σήμερα ποὺ προβάλλει ἔμπρὸς ὁ δρόμος τῆς εἰρηνικῆς ἀναδημιουργίας, ὁ δρόμος τῆς δύσκολης πνευματικῆς, ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς πορείας, ποὺ χροιάζεται πρωτόφαντη ἴσως ἐπαναστατικότητα (πνευματικὴ ἐπαναστατικότητα) συγκρατημένη ὀρηκτικὴ καὶ βαθύτερη καὶ οὐσιαστικώτερη χαρὰ, οἱ νέοι ξαφνιασμένοι ἀπὸ τὸ σταμάτημα τοῦ πολέμου, ποὺ στὸ πέρασμά του εἶχε ποτίσει τὰ νεῦρα τους, ἀπροπαράσκευοι γιὰ τὴν εἰσδοχὴ στὴν νέα πορεία τοῦ πολιτισμοῦ (ποῦναί οἱ ὀποσδήποτε ἡ δύσκολη σύνθεση, ἔλειπα ἀπὸ τὸ λυώσιμον ὄλων τῶν στοιχείων καὶ ὄλων τῶν ἐποχῶν τῆς Ἑλληνικῆς καὶ παγκόσμιας ζωῆς, ἀπὸ τὴν πνευματικὴ προβολὴ πρὸς τὴν πορεία τοῦ μέλλοντος, ἀπὸ τὴν ἀπόρριψη ὄλων τῶν ἀνθελληνικῶν στοιχείων ποὺ χαρακτηρίζουν ὅλες τὶς ἰδεολογίες τῶν αἰώνων μὲ σκοπὸ νὰ πνίξουν τὶς δυὸ κατ' ἔξοχὴν κλασικότερες ἰδέες, ποὺ γέννασε ὁ Ε' π. Χ. αἰώνας—τὴν δημοκρατία καὶ τὴν δικαιοσύνην—ἢ δύσκολη σύνθεση τῶν ὀποίων, ὑπὸ τὴν εὐρυτάτην τὴν μορφήν, σήμαιναν ὡς ἱστορικὸς μὸχος τοῦ μέλλοντος), παράλυσαν κάτω ἀπὸ τὸ φόρο αὐτῆς τῆς κληρονομικότητας καὶ ἀναζητοῦν—βιολογικὴ ἀνάγκη—τὴν μιά, ὀποιαδήποτε διέξοδο.

Τεράστιοι κίνδυνοι ἀπειλοῦν τὴν νεολαία. Ἐνα μεγάλο ποσοστὸ (γιατὶ νὰ τὸ κρύβουμε;) κινεῖται στὰ πλαίσια τοῦ ἐπαναστατικοῦ ἀριστερισμοῦ μὲ τὶς πρωτόφαντες σαδιστικὲς κ' ἐπαναστατικὲς ἀπολάσεις.

Ἐνα ἄλλο ἐπίσης μεγάλο ποσοστὸ κινεῖται στὸ παράλληλο πλαίσιο τῆς φασιστικῆς νοοτροπίας, ἀποξενούμενο διαρκῶς μὲ σατανικὴ μανία, ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ πνεῦμα, τὸ πνεῦμα ποὺ κατάκτησε τὶς ἐλεύθερες διάνοιες τοῦ παρελθόντος καὶ προβάλλεται τώρα ἀπὸ τὰ μεγάλα πνεύματα καὶ τοὺς μεγάλους λαοὺς ὡς ὑστατο καταφύγιο τῆς ἀνθρωπότητας, ὡς μοναδικὸ θεμέλιο πάνω στὸ ὀποιοὶ πρέπει νὰ κτισθεῖ ὁ ναὸς τοῦ μέλλοντος. Κι' ἀκόμα ἓνα ἄλλο ἐπίσης μεγάλο ποσοστὸ μένει ἄβουλο, ἀπαθές, ἀσυκίνητο, ἀναίσθητο—μπορεῖ νὰ πεῖ κανεὶς πρὸς τὸ μεγάλο δράμα τῶν ἑλληνικῶν νιάτων.

Καὶ τί μένει τώρα ; Ἐνα ποσοστὸ νέων, ποὺ ὀργανωμένο σ' ἐλάχιστες ὀργανώσεις ἔχει συλλάβει ἀπόλυτα τὸ δύσκολο δρόμο τῆς σημερινῆς νεανικῆς πορείας καὶ τῆ σύνθεσης τοῦ νέου καθολικοῦ ἰδανικοῦ.

Ἡ Ἐθνικὴ Ἐνωτικὴ Νεολαία, εἶχε τὸ προνόμιο νὰ ἰδρυθεῖ τὸ 1935 ἀπὸ τὸν προάγγελο, τὸν ἔνσαρκωτῆ, τὸν μαχητῆ τῆς μεταπολεμικῆς Ἐθνικῆς πορείας τὸν Παναγιώτη Κανελλόπουλο. Καὶ ἀπὸ τότε εἶχε δώσει τὸ περίγραμμα τῆς Ἐθνικῆς μας, ἀλλὰ καὶ παγκόσμιας μεταπολεμικῆς πορείας, ποὺ συνέλαβαν καὶ διεκήρυξαν τόσο πανηγυρικά οἱ μεγάλοι ἡγέτες τῶν ἐλευθέρων λαῶν τοῦ πολέμου μέσα στοὺς καπνοὺς τῆς μάχης, ὅταν τοὺς πίεζε ἡ ἀνάγκη νὰ δώσουν τὰ σχήματα τῆς μεταπολεμικῆς πορείας στοὺς λαοὺς των.

Ἀπὸ τότε εἶχε συντελέσει στὸ μεγάλο ὄρισμα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου τοῦ 1940 ποὺ προεξοφλοῦσε τὴ μεταπολεμικὴ βούληση τῆς ἱστορίας. Κι' ἂν στὸ Παρίσι ἡ Ἑλλάδα δὲν μπόρεσε νὰ ἐκφράσει καὶ νὰ διακηρύξη ἀρρενωπὰ καὶ θετικὰ τὴν βούληση αὐτῆ τοῦτο ὀφείλεται στὴ σύγκληση τῆς Ἑλλ. Νεολαίας, ποὺ μὲ τὶς πράξεις της παρέσειρε τὸν Ἑλληνικὸ λαὸ νὰ δώσει λαϊκὲς βάσεις σὲ κόμματα καὶ Πολιτικὸς ὀργανισμοὺς ἀνεδαφικούς, ποὺ δὲν ἐνωίωσαν, σὰν ἄνθρωποι τῆς Ρουτίνας καὶ τῶν μικροῦ τολογισμῶν, τὸ παμέγιστο προορισμὸ τῆς Ἑλλάδας ποῦνε, ν' ἀνοίξει γι' ἄλλη μιὰ φορὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου καὶ νὰ δείξει σ' ὅλους τὸ δρόμο τῆς ἀλήθειας ; ὅπως τῶιανε τὴν αὐγὴ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου στ' Ἀλβανικὰ βουνά.

Τὴ ἔγινε ἄραγε ἡ αὐγὴ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου Τέτοιες μεγάλες ὄρες ἐξαφανίζονται μήπως ; Ἀλλὰ ἐξαφανίστηκε ποτὲ ὁ Μαραθῶνας ; Κι' ἂν ὁ Μαραθῶνας ἔσωσε γιὰ πάντα τὸν κλασσικὸ Ἑλληνικὸ αἰῶνα, ἡ 28η Ὀκτωβρίου κατέστησε τὴν Ἑλλάδα, τὸ ὄριο στοὺς μαύρους τότε φασισμοὺς καὶ τώρα τὸ μεγάλο ἱστορικὸ σύνορο στοὺς κόκκινους.

Καὶ τὸ σύνορο αὐτὸ χαράχτηκε ὄχι σὰν ἓνα τοπικὸ γεγονός, ἀλλὰ σὰν τὸ οὐσιαστικώτερο γεγονός τῆς ἱστορίας.

Οἱ ψυχὲς τῶν νέων τῆς Ἐθνικῆς Ἐνωτικῆς Νεολαίας εἶναι ὄριμες κι' ἔτοιμες ν' ἀποτελέσουν τὰ πιὸ προχωρημένα φυλάκια.

Ἀλλὰ τὰ φυλάκια αὐτὰ δὲν ἔχουν ἀνάγκη μόνο ἀπὸ στρατιῶτες μὲ τὸ ὄπλο στὸ χέρι, ἀλλὰ κι' ἀπὸ στρατιῶτες νέους μὲ τὴν πνευματικὴν ἐπαναστατικότητα, τὴ συγκρατημένη ὀρηκτικότητα καὶ τὴν βαθύτερη καὶ οὐσιαστικώτερη χαρὰ, ποὺ γεννᾷ ἡ σύνθεσις, μὲ ἱστορικὸ μόχθο—στὴν εὐρύτερη σημασίαν τους, τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Δικαιοσύνης.

Δὲν ἀρκοῦν ὅμως μόνο τὰ κορμιά κι' οἱ ψυχὲς τῶν νέων τῆς Ἑλλάδας, γιὰ νὰ διαφυλλάξουν τὸ Ἑλληνικὸ πνεῦμα, ἕως οἷου ἡ ἀνάπτυξις τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας, μὲ τὶς ἀπέραντες δυνατότητες πορα-

γωγῆς, ἀχρηστεύσει τὶς τεχνοοικονομικὲς βάσεις τῶν δογματικῶν ἰδεολογιῶν, τῶν κοινωνικῶν Θεωρειῶν, τῶν διαλλεκτικῶν μεθόδων, ποὺ κατακλύζουν τὴν ζωὴ καὶ ἐλευθερωθεῖ ἔτσι τὸ παγκόσμιο πνεῦμα, γιὰ νὰ δεχθεῖ ἀκέραιες κι' ὀλοκάθαρες τὶς λιτὲς κι' αἰώνιες Ἑλληνικὲς ἀλήθειες.

Ἡ Ἐθνικὴ Ἐνωτικὴ Νεολαία πρωτοπόρος σ' ὅλους τοὺς ἀγῶνας τῆς φυλῆς, καλεῖ ὅλες τὶς ὀργανώσεις νέων ποὺ πιστεύουν στὴ βούληση τῆς μεταπολεμικῆς ἱστορίας, σὲ μιὰ ἔνωσις μὲ συγκεκριμένο σκοπὸ καὶ συγκεκριμένους πράξεις. Ν' ἀποτελέσουν τὴν πλατεία κι' ἱερὴ ἔνωσις μὲ τὸ εὐρύτερο ἐκεῖνο περίγραμμα τῆς καθολικότητας τῶν ἑλληνικῶν ἰδανικῶν καὶ ποὺ μέσα στὸ ὅποιο χωρᾶν οἱ μερικώτερες κινήσεις τῶν νέων μας.

Οἱ μεγάλες στιγμὲς, χρειάζονται μεγάλες ἀποφάσεις καὶ πρὸ πάντων μεγαλιέτερες πράξεις.

Ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία, πρωτόφαντα στὴν ἱστορία τῆς Ἑλλάδας καλεῖται ν' ἀναλίβει τὴν πρωτοπορεία στὴ νέα αὐτῆ ἀποστολὴ τῆς φυλῆς. Καλεῖται νὰ ἐρμηνεύσει τὸ νόημα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου. Καλεῖται νὰ γίνῃ ἡ ἀφετηρία τῆς παγκόσμιας πνευματικῆς ἐξελίξεως.

Ἀπαραίτητος ὄρος γιὰ τὴν πραγμάτωσις αὐτῆ εἶναι ἡ ἀξιοποίηση ὅλων τῶν νέων τῆς Ἑλλάδας, εἶναι ἡ σῴτηρις τους ἀπὸ τὶς ἀρνητικὲς καὶ παραπλανητικὲς ἰδεολογίες, ἀπὸ τοὺς ἀφελεῖς Δονκιχουτισμοὺς, εἶναι ἡ ἀποτελμάτωσις ἀπὸ τὴν ἀναισθησία καὶ τὴν ἀδιαφορία.

Χρειάζεται νὰ μεταφέρουμε ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Ἑλληνικῆς γῆς τὴν λαμπάδα τῆς ἀλήθειας, τῆς αἰώνιας ἀλήθειας, μὲ τὴν ὀργανωμένη ἐξόρμησις, μ' ἔντυπα, διαλέξεις, ἐορτὲς κ.τ.λ.

Καλούμεθα ν' ἀναζητήσουμε ὅλους τοὺς νέους, σ' ὀποιοδήποτε μέρος τῆς Ἑλλάδας κι' ἂν βρίσκονται, ὀποιαδήποτε δουλειὰ κι' ἂν κάνουν καὶ νὰ τοὺς πληρῶσουμε μὲ τὸ ἀποκρυσταλλωμένο Καθολικὸ ἰδανικὸ μας.

Κι' ἡ ἀτεγκτὴ ἱστορικὴ πορεία μας θὰ συντρίψει ὅτι εἶναι περιττό, ὅτι εἶναι κακό, ὅτι εἶναι ἄχρηστο καὶ στεῖρο καὶ θ' ἀφυπνήσει τὸν Ἑλληνικὸ λαὸ, γιὰ νὰ προσφέρει αὐτὸς τὶς λαϊκὲς βάσεις στοὺς φορεῖς τοῦ Ἑλληνικοῦ λόγου.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΗΛ. ΚΟΤΤΙΚΑΣ

Χρειάζεται ἄρα γε νὰ τονίσει ἡ Ἑλλάδα ὅτι δὲν μπορεῖ καν νὰ ἀκούγονται Βουλγαρικὲς ἀξιώσεις εἰς βάρος της στὰ Συνέδρια τῆς Εἰρήνης εἴτε τῶν Εἴκοσι ἑνὸς ὀνομάζονται εἴτε τῶν Τεσσάρων ;

ΝΕΑ ΦΑΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

ΜΕΙΩΣΗ ΤΗΣ ΛΑΪΚΗΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ

ΝΙΚΟΥ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Τις μέρες αυτές στρεφώνεται ή εδῶ κι' ἔξη χρό-
νια γκρεμισμένη Ειρήνη, και εἶναι μοιραῖο ή προ-
σπάθεια τοῦ ξαναστρεφώματός της, νὰ περνάει κρί-
σιμες στιγμές, τόσο κρίσιμες, ὥστε ἄθελά μας νὰ
θυμώμαστε τὸ θρύλο τοῦ γεφυριοῦ τῆς Ἄρτας.
Θὰ χρειαστοῦν σίγουρα, γιὰ νὰ σταθεῖ και ή Ειρήνη
ἀτρόνταχτη μεγάλες θυσίες και μόνη ἐλπίδα μένει
νὰ μὴ θυσιαστῆ ή δικαιοσύνη, πού γιὰ κάθε Ἑλ-
ληνα εἶναι πρᾶγμα ταυτόσημο μὲ τὸ νὰ μὴ θυσια-
στῆ ή Ἑλλάδα, γιὰτι αὐτὸ θάταν γιὰ μᾶς μιὰ
ἀπαράδεκτη θυσία. Πιστεύουμε ὅμως πὼς τελικὰ θὰ
κατορθωθεῖ νὰ σταθεῖ ή Ειρήνη βασισμένη μάλι-
στα στὴ Δικαιοσύνη ὅποτε ἀναγκαστικὸ στήριγμά
της θάναί ή Δημοκρατία και καθῆκον τοῦ κάθε δη-
μοκράτη διαρκῆς ἀγῶνας γιὰ τὴν ὀλοκληρωτικὴ
πραγμάτωσή της.

Μιὰ φάση τοῦ δημοκρατικοῦ ἀγῶνα στὴν Ἑλ-
λάδα ἔληξε μὲ τὸ γεγονός τῆς 1ης Σεπτεμβρίου,
πὸν ἄσχετα μὲ τις ἐπιφυλάξεις πὸν ἔχει σχετικὰ
γι' αὐτὸ ὁ κάθε δημοκράτης, εἶναι πιά πραγματι-
κότητα, πὼς τὸ ζήτημα τῆς πολιτικῆς μορφῆς γιὰ
ἕνα ὀρισμένο χρονικὸ διαστημα, δὲν ὑπάρχει.

Στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴ τυλικὴ μορφή ήτηθήκαμε
—Δημοκρατία ὅμως δὲν εἶναι μόνο ή μορφή. Δὲν
εἶναι οὔτε κἂν πιά σήμερα μόνο ή ἐξασφάλιση τῆς
ἀτομικῆς και πολιτικῆς ἐλευθερίας, ἀλλὰ γιὰ κάθε
δημοκράτη και μάλιστα σοσιαλιστῆ, ή ἔννοια τῆς
Δημοκρατίας δὲν νοεῖται χωρὶς τὴν ἐξασφάλιση και
τῆς οικονομικῆς ἐλευθερίας πὸν μαζί μὲ τὴν ἀτο-
μικὴ και τὴν πολιτικὴ θὰ κάνουν δυνατὴ τὴ πραγ-
μάτωση τῆς Κοινωνικῆς δικαιοσύνης.

Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε, πὼς τὸ κοινωνικὸ αὐτὸ
αἴτημα, ἔχει γίνε πιά πραγματικὴ λαϊκὴ συνείδηση
και πὼς ἔχει δώσει τὴ μορφή ὄχι μόνο στὸ ταξικὸ
ἀγῶνα, ἀλλὰ τείνει νὰ τὴν προσδώσει και στὸν διε-
θνή πολιτικὸ ἀνταγωνισμό. Εἶναι πίστη μας, πὼς
ή πραγμάτωση τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης, και τὸν
ταξικὸ ἀγῶνα θὰ ἀμβλύνει και τὴν Ειρήνη θὰ στη-
ρίξει. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ πάψει τὸ αἴτημα αὐτὸ νὰ
εἶναι ἕνα δημοκοπικὸ σύνθημα πὸν χρησιμοποιοῦν
και οἱ πὸ συνειδητοὶ ἀρνητές του, και νὰ γίνε πραγ-
ματικότητα.

Κακιὰ μοῖρα τῆς Ἑλλάδος θέλησε μετὰ τὸν κοσ-
μογονικὸ αὐτὸ πόλεμο, εἰδῶ ὅπου εὐκολώτερα ἀπ'
ὅπου δῆποτε ἴσως ἄλλοῦ θὰ μπορούσαμε νᾶχουμε
φθάση σὲ μιὰ πραγματικὴ Σοσιαλιστικὴ Δημοκρα-
τία ὅπου τὸ αἴτημα αὐτὸ θὰ φαινόταν αὐτονόητο
νὰ βρισκόμαστε ἐπικίνδυνα μακριὰ του.

Ὁ οικονομικὸς φιλελευθερισμὸς τοῦ περασμένου
αἰῶνα, πὸν τότε κόλας εἶχε δεχτεῖ καιρία πλῆγ-
ματα και δὲν ὑπάρχει σ' ὄλο τὸ κόσμο παρὰ σὰν
ἱστορικὸ φαινόμενο, σὲ μᾶς ξαναγύρισε πανηγυρικῶς
και τὸ ξεχᾶσμένο δόγμα τοῦ laissez faire laissez

passer, tout vas de lui meme, εἰδικὰ τὸ τελευταῖο
ἔγινε τὸ μοναδικὸ μας οικονομικὸ πρόγραμμα, βοη-
θημένο και ἀπὸ μιὰ ἄφραστη ἀνατολίτικὴ μοιρολα-
τρεία. Δὲν πρόκειται στὶς γραμμὲς αὐτές, οὔτε ή
σημερινὴ πραγματικότητα ν' ἀναλυθεῖ, οὔτε ή थे-
ραπεία της πολὺ περισσότερο, νὰ ὑποδειχτεῖ. Θέ-
λουμε μόνο ἀπὸ μερικὰ χτυπητὰ παραδείγματα, νὰ
καθορίσουμε τὰ πλαίσια ὅπου ἔχουμε ν' ἀγωνι-
στοῦμε.

Δύο χρόνια μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση μιλάμε ἀκό-
μα γιὰ καταρτισμὸ σχεδίων γιὰ τὴν ἀνοικοδόμηση
και ἐνῶ στὴ κατοχὴ παρηγοριόμασταν γιὰ τις κα-
ταστροφῆς τῶν χωριῶν μας μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς στὴ
θέση τους θὰ χτίζαμε καινούρια και πολιτισμένα
πὸν θὰ τράβαγαν τὸν ἀγρότη κοντὰ τους και δὲν
θὰ τὸν ἔστελναν στὴ πόλη, ὅπου και ἂν πείναγε
δὲν κοιμόταν τοῦλάχιστον μαζί μὲ τὰ ζῶα, εἶμαστε
σήμερα εὐχαριστημένοι, και τὸ λέμε ἀνοικοδόμηση,
ἂν κατορθωθεῖ ἐκεῖ πὸν ἦταν ἕνα σπῆτι, νὰ σταθεῖ
μιὰ καλύβα, φυσικὰ πὸν κακοφτιαγμένη και ἀφάν-
ταστα ἀνεπαρκέστερη ἀπὸ τ' ἀπαράδεκτα σπῆτια
ποῦχαν καιῖ.

Δόθηκαν, προνομιακὰ ὅπως θέλουν νὰ λένε, δά-
νεια στὴ χώρα μας και τὸ μεγαλύτερο μέρος τους
σπαταλήθηκε γιὰ καταναλωτικὰ ἀγαθὰ χωρὶς νὰ
γίνεται τίποτα γιὰ αὔξηση, τῆς οὐσιαστικῆς ἀνύπαρ-
κτικῆς παραγωγῆς.

Σ' ἄλλες χώρες ἀντιμετωπίζεται ἔλλειψη ἐργατι-
κῶν χειρῶν, πὸν παντοῦ εἶναι λίγα προστὰ στὶς
ἀνάγκες τῆς ἀνοικοδόμησης, κι' εἰδῶ τείνει νὰ κα-
θιερωθεῖ ή πληγὴ τῆς κάθε δουλειᾶς τοῦ ποδαριοῦ,
τοῦ φρικτοῦ αὐτοῦ οικονομικοῦ παρασιτισμοῦ.

Οἱ βιτριῆνες τῶν μαγαζιῶν εἶναι πὸν γεμάτες ἀπ'
ὄτι σ' ὅποιο δῆποτε μέρος τοῦ κόσμου, κι' ὅμως
ἀπίστευια ἀπλησίαστες στὸ λαό, και τὸ χειρότερο
σὰν συνέπεια τῆς κοινωνικῆς και πολιτικῆς ἀσυναρ-
τησίας πούχει ἐπικρατήσει, οἱ μόνοι πὸν τις πλη-
σιάζουν κι' ἔχουν τὴ δυνατότητα ν' ἀπολαύσουν
προπολεμικὴν εὐχέρια ζωῆς, εἶναι οἱ οικονομικοὶ
συνεργάτες τοῦ ἐχθροῦ και οἱ κάθε δοσλόγοι, πὸν
συντήνουν, ἔστω και ψυχολογικὰ στὴ δημιουργία
ταξικῆς διαφορᾶς και κοινωνικῆς και πολιτικῆς
ἀδικίας.

Οἱ μισθοὶ και τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων δὲν ἀν-
τιπροσωπεύουν παρὰ ποσοστὸ τοῦ ὄτι χρειάζεται νὰ
συντηρηθεῖ μιὰ οἰκογένεια, χωρὶς νὰ γίνεται κἂν
ὑπενιγμένος γιὰ δυνατότητα ὀποιασδήποτε στοιχειώ-
δους ψυχαγωγίας.

Ἡ παιδεία εἶναι κάτι πὸν μόνο μὲ τὴν ὑγεία
τους μποροῦν νὰ πλησιάσουν, ἀναγκασμένοι νὰ δου-
λεύουν βαρεῖα, ὅσοι δὲν εὐνοήθηκαν ἀπ' τὴ τύχη

και όμως έχουν τη πίστη πως μπορούν να γίνουν επιστήμονες.

Γίνεται φανερό απ' τις λίγες αυτές παρατηρήσεις πως έτσι δεν πλησιάζει κανείς προς τη κοινωνική δικαιοσύνη, αλλά απομακρύνεται θά μπορούσαμε να ποῦμε συνειδητά. 'Απ' την άλλη μεριά όμως μᾶς δείχνουν οι παρατηρήσεις αυτές τί αγώνα έχουμε μπροστά μας ὅσοι πιστεύουμε στο ιδανικό αυτό, γιατί πρέπει ἐπὶ τέλος να γίνει συνειδήσή μας, πως ἡ τιμητικὴ ιδιότητα τοῦ δημοκράτη και τοῦ σοσιαλιστῆ δημιουργεῖ ὑποχρεώσεις, δημιουργεῖ τὸ καθήκον γιὰ διαρκῆ αγώνα, δύσκολο ἀλλὰ γι' αὐτὸ και σημαντικώτερο, γιὰ τὰ ιδανικά μας.

Ἡ νεκραναστημένη ἑλληνικὴ δεξιὰ παράταξη, ἀδύνατη ν' ἀντιμετωπίσει τὴν κατάσταση και ἀκριβέστερα μὴ θέλοντάς το κἄν, βρῆκε τὴν ἐγκληματικὴ ταχτικὴ νὰ κατηγορεῖ γιὰ κομμουνιστὴ τὸν καθένα πού θὰ θελήσει νὰ διεκδικήσει τὸ στοιχειωδέστερο δίκαιο γιὰ τοὺς ἐργαζομένους ἢ θὰ διανοηθεῖ νὰ χτυπήσει τοὺς ὁποιοσδήποτε καταπιεστές, πολιτικούς και οικονομικούς, τοῦ λαοῦ. Και δὲν καταλαβαίνει πως ἀποδίδοντας στὸν κομμουνισμὸ τις τάσεις αὐτές, τοῦ δίνει τίτλους πού δὲν τοῦ ἀνήκουν, γιατί αὐτοὶ πού συνειδητὰ και χωρὶς πολιτικὲς και ἔθνικες ὑστεροβουλίες ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἐπικράτηση τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης, εἴμαστε ἐμεῖς, οἱ δημοκράτες σοσιαλιστές.

Ὡς τὰ τώρα ἐπίκεντρο τοῦ δημοκρατικοῦ αγώνα, ἦταν ἡ πολιτειακὴ μορφή.

Σήμερα, στὴ νέα φάση πού ἀνοίγει μπροστά μας, ὑπάρχουν ἄπειρες ἐπάλξεις, ὅπου ὁ κάθε δημοκράτης, ἀνάλογα μὲ τὴ δυναμικότητά του, τὴν ειδικότητά του και τὴν κατάρτισή του θὰ βρεῖ τὴ θέση του, ὅπου θ' ἀγωνιστεῖ μέχρις ὅτου νικήσουμε και θὰ ἐξακολογήσει ν' ἀγωνίζεται γιὰ νὰ διατηρηθεῖ ὅτι θάχουμε ἀποκτήσει.

Οἱ ἐνδιάμεσοι ὡς τὴν πλήρη νίκη σκοποῖ, και συγχρόνως μέσα γι' αὐτὴν εἶναι πολλοί.

Ἡ πραγματικὰ ἐλεύθερη συνδικαλιστικὴ ὀργάνωση τῶν ἐργαζομένων και ἡ ἀπὸ κεῖ παράσταση και καθοδήγησή τῶν στοὺς αγώνες τους.

Τὸ ἄγριο χτύπημα τοῦ κάθε εἴδους καταπιεστῆ τῶν ἐργαζομένων ἀπὸ ὁποιοσδήποτε πολιτικὸ ἢ οικονομικὸ παράγοντα.

Τὸ βοήθημα μ' ὅλα τὰ μέσα στὴν ἀνοικοδόμησή τοῦ ρημαγμένου τόπου μας.

Ἡ μελέτη ἐπιστημονικὴ και συστηματικὴ, τῆς ἑλληνικῆς πραγματικότητας μὲ σοσιαλδημοκρατικὴ προοπτικὴ.

Αὐτὰ δὲν εἶναι παρὰ μερικὲς ἐνδείξεις τοῦ τί εἴδους αγώνα έχουμε μπροστά μας, ὅσοι πιστεύουμε πως μόνο μὲ τὴ Δημοκρατία και τὸ Σοσιαλισμὸ θὰ δεῖ εὐτυχισμένες μέρες ἡ ἔθνικα ὀλοκληρωμένη πατρίδα μας.

Ὁ αγώνας εἶναι σκληρὸς και δύσκολος, τὸ χειρό-

ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ

ΝΙΚΟΥ ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Οἱ στιγμὲς πού περνᾶμε ἔχουν κάθε δικαίωμα νὰ ὀνομάζονται μεγάλες. Τέτοιες εἶναι και ἔτσι πρέπει νὰ τις ἀτενίζουμε. Οἱ μεγάλες στιγμὲς ποτὲ δὲ λείψανε ἀπ' τὴν μακραίωνη Ἑλληνικὴ ἱστορία κι εἶναι αὐτές πού τὴ δέσανε μὲ τὴ σημαντικότητά τους. Σε τέτοιες στιγμὲς σβύνουν τὰ δικσιώματα και θεριεύει τὸ χρέος. Τὸ χρέος στὸ ν' ἀκολουθήσεις τὸ αἴτημα πού προβάλλει ἡ μεγάλη στιγμὴ. Κάθε ἐποχὴ, ὅσο κι ἂν στὶς ἐξωτερικὲς τυποποιημένες ἀναζητήσεις τῆς δείχνει ποικιλότητες ροπές, προβάλλει πάντα γιὰ τοὺς νέους αἰτήματα πού στέκουν πρωταρχικά και πού ἂν καθένας δὲν μπορέσει ἢ δὲν θελήσει νὰ τὰ διαπιστώσει και νὰ τὰ καταξιώσει κινδυνεύει νὰ χάσει τὸν ἑαυτὸ του και τὴν ἐποχὴ του, νὰ περάσει χωρὶς νὰ τοποθετηθεῖ λογικά τὸ ἐγὼ του μέσα στὸ ἱστορικὸ γίγνεσθαι, νὰ σταθεῖ ἀνεδαφικὸς και κενολόγος.

Δὲν εἶναι τῆς ὥρας αὐτῆς νὰ ἐξετάσουμε τὰ κύρια αἰτήματα κάθε ἐποχῆς μὰ μιὰ διαπίστωση δὲν μπορούμε νὰ μὴ κάνουμε. Σ' ἐποχές πού δένουν τὴν πολυσήμαντη ὑπόστασή τους μὲ μιὰ σειρά ἀπὸ μεγάλες ἐλεύθερες πράξεις ὁ κύριος πυρῆνας τῶν αἰτημάτων εἶναι και παραμένει Ἑλληνικὸς. Κι εἶναι τὸ Ἑλληνικὸ χρώμα τῶν αἰτημάτων πού τὰ κάνει ἱστορικά, και πού τὰ στήνει ἀνθρώπινα. Κι ἴσως μιλώντας πιδ ὁσωτὰ θὰ λέγαμε πως στὶς ἐποχές πού ἡ πράξη καταξιώνει μιὰ κλασσικὴ ἰδεολογία εἶναι Ἑλληνικὸς ὁ πυρῆνας πού συκροτεῖ τὸ κύριο συστατικὸ τῶν αἰτημάτων τους.

Νέοι και μεῖς πού πᾶμε γιὰ νὰ δημιουργήσουμε τὴν ἐποχὴ μας, μὲ μιὰ πείρα πού δὲν τὴν εὐχόμεσταν μὰ πού τὴν καλοδεχτήκαμε και πού τὴν καλοδουλέψαμε στεκόμαστε μπροστὰ στὴν ἀνάγκη νὰ ἀναζητήσουμε τὸ κύριο αἴτημα τῶν καιρῶν μας γιὰ νὰ τὸ ὀρθώσουμε και νὰ τὸ καταξιώσουμε κι ἴσως - ἴσως και νὰ θυσιαστοῦμε γι' αὐτὸ. Ἡ ἐποχὴ μας κλείνει αἰτήματα ζωτανῶν μὰ και νεκρῶν. Ἡ ἀντίσταση ἐναντία στὸ ἀνελεύθερο ἦτανε δχι μόνο ἀρνητικὴ μὰ και δημιουργικὴ. Αὐτὴ θεμελίωσε τὰ αἰτήματά μας κι' αὐτὴ ὥριμασε τὴν ἀγωνιστικὴ μας ἀξίωση.

Και νὰ τὸ κύριο αἴτημα τῆς ἐποχῆς μας, ἡ ἐπίλυση τῶν ζητημάτων μὲ πνευματικὴ και ἠθικὴ ἀκεραιότητα και συνέπεια.

Και μόνο πάνω σ' αὐτὴ τὴ διαπίστωση στηριγμένοι μπορούμε νὰ δώσουμε τὴν κατευθυντήριον γραμμὴ τῶν ἀγώνων μας.

Και εἶναι τίποτε ἄλλο αὐτὴ ἡ διαπίστωση, παρά ἡ οὐσία τοῦ Ἐνωτισμοῦ.

ΝΙΚΟΣ ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

τερο ἀκόμα ἀσυστηματοποίητος και ἀνοργάνωτος. Μόνο ὅμως ἔτσι θὰ φτάσουμε στὴ νίκη. Πρέπει νὰ τὸ τονίσουμε και πάλι: Δημοκρατία και Σοσιαλισμὸς χωρὶς αγώνα δὲν εἶναι παρὰ δημοκοπία στὸ χειρότερο εἶδος τῆς και προδοσία συνειδητῆ και τῶν δύο.

Ν. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

□ □ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ □ □

— ΜΙΧΑΛΗ ΔΕΣΥΛΛΑ

Τὸ συνέδριο τοῦ Γαλλικοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κόμμα-
τος πού ἀρχισε στίς 29 Αὐγούστου στὸ Παρίσι καὶ
ἔληξε τὴν 1 Σεπτεμβρίου μὲ τὴν ἐκλογὴ τῆς νέας
Διευθύνουσας ἐπιτροπῆς τοῦ κόμματος ἀποτελεῖ
ἓνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα πολιτικὰ γεγονότα τῶν
τελευταίων μηνῶν. Ἡ ὁμιλία τοῦ Λεὼν Μπλουμ
καὶ ἡ διαφορὰ ἀπόψεων τῶν δύο μερίδων τοῦ κόμ-
ματος ἐκπροσωπουμένων, ἀπὸ τὸν Γκὺ Μολλὲ καὶ
τὸν Ντανιέλ Μεγιέρ τῆς παλαιᾶς Διευθ. Ἐπιτρο-
πῆς, ἔγιναν αἰτία ὥστε τὸ ἐφετεινὸ συνέδριο τοῦ
Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος νὰ πάρῃ μεγαλύτερο ἐν-
διαφέρον καὶ νὰ ἐξετάσῃ γενικώτερα τίς σοσιαλιστι-
κὲς θέσεις σ' ὅλα τὰ ζητήματα.

Οἱ ἀπόψεις τῶν επικριτῶν πού μὲ ἐπὶ κεφαλῆς
τὸν Γκὺ Μολλὲ ἐπέτνχαν τὴν πλειοψηφία στὸ Συ-
νέδριο συνοψίζονται στίς ἐξῆς προτάσεις:

α) Μεγαλύτερη ἀγωνιστικὴ ἀνάμιξη στίς διεκδι-
κῆσεις τῆς ἐργατικῆς τάξεως πού νὰ μὴ χαλαρώνε-
ται ἀπ' τὴν ὁποιαδήποτε ἀνάμειξη τοῦ κόμματος
στὴν κυβερνητικὴ ἐξουσία.

β) Καταπολέμηση τῶν ἐκμεταλλευτικῶν ἱμπερια-
λιστικῶν τάσεων ἐσωτερικῶν ἢ ἐξωτερικῶν καὶ σα-
φεῖς θέσεις γιὰ τὴν βοήθεια τῶν καταπιεζομένων
λαῶν πρὸς ὁποιαδήποτε κατεύθυνση.

γ) Νὰ πάψει τὸ κόμμα νὰ παίζει τὸν ρόλο διαι-
τητοῦ ἀνάμεσα στοὺς κομμουνιστὲς καὶ τοὺς προο-
δευτικοὺς καθολικοὺς καὶ νὰ καθορίσῃ σαφῶς τὴ
θέση του ὡς πρὸς τὰ παραπάνω κόμματα ἀντὶ νὰ
τηρῇ στάση ἀσαφῆ καὶ συμπιλιωτικὴ πρὸς τὸ Λ.Δ.Κ.
καὶ ἀδέξια πρὸς τὸ Κ.Κ.Γ. Ἀκόμα κατηγορεῖται
γιὰ προσήλωση καὶ ὑποταγὴ στὸν Ντὲ Γκὸλ δη-
λαδὴ τὴν πολιτικὴ γραμμὴ πού εἶχε σὰν ἀποτέλε-
σμα νὰ πάρῃ τὸ κόμμα στοὺς ὤμους του τὸ μέγι-
στο ποσοστὸν εὐθύνης τῆς τριμεροῦς κυβερνήσεως
καὶ ἔτσι προέκυψε ἡ στασιμότητα ἢ ἡ ἑλαφρὰ κάμψη
του στίς τελευταῖες ἐκλογές

δ) Ἐλλειψη ἐνεργητικότητας καὶ τόλμης στὴν
πραγματοποίησι μεταρρυθμίσεων, ὅπως οἱ ἐθνικο-
ποιήσεις, πού δὲν μποροῦν νὰ ὀλοκληρωθοῦν στὴν
πραγματικότητα χωρὶς τὴν ἄμεση βοήθεια τῶν ἐρ-
γατῶν γιὰ τὸν ἔλεγχο τῆς παραγωγῆς καὶ τὴν κοι-
νωνικὴ διαχειρισί της.

Οἱ ἀπόψεις αὐτὲς πού μποροῦν νὰ συνοψισθοῦν
στὰ ἐξῆς αἰτήματα: μεγαλύτερη ἀγωνιστικὴ ἐπι-
στολή καὶ συνδικαλιστικὸ τομέα, θεωρητι-
κὴ προβολὴ τῶν μαρξιστικῶν ἀπόψεων σ' ὅλα τὰ
θέματα καὶ πολιτικὰ ἀριστερώτερη γραμμὴ, δείχνουν
ὅτι ἡ παρατάξι αὐτὴ τοῦ σοσιαλιστικοῦ κόμματος
ἐπιζητεῖ στενότερη προσήλωση στίς μαρξιστικὲς

ἀρχὲς καὶ κάποια ἐνότητα κοινωνικῆς δράσης μὲ
τοὺς κομμουνιστὲς.

Ὅμως κάτι τέτοιο δὲν προέκυψε ἀπ' τίς ἀποφά-
σεις τοῦ συνεδρίου παρ' ὅλο πού ἡ ἀριστερὴ πα-
ράταξι πέτυχε ἀπ' ἐνὸς μὲν τὴν ἀποδοκιμασία τῆς
πολιτικῆς γραμμῆς τῆς ὡς τότε Διευθύνουσας ἐπι-
τροπῆς τοῦ κόμματος καὶ ἀπ' ἑτέρου τὴν ἀλλαγὴ
μερικῶν προσώπων τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ ἴδιου
τοῦ γεν. γραμματέα Ντανιέλ Μεγιέρ πού παρ' ὅλα
αὐτὰ ἐξακολουθεῖ νὰ θεωρεῖται ἡ κατ' ἐξοχί ἡγε-
τικὴ πολιτικὴ μορφή τοῦ κόμματος Ἡ ἐξήγηση τῆς
ἀντιφάσεως αὐτῆς εἶναι ἀπλῆ ἢ τελευταία ἐκλογικὴ
κάμψη τοῦ Σ. Κ. καὶ ἡ συμμετοχὴ του σὲ μιὰ
ἑμερῆ κυβέρνηση μὲ κομμουνιστὲς πού παίζουν σὲ
διεθνή καὶ ὄχι σὲ ἐθνικὰ ταμπλό καὶ μὲ προοδευτι-
κοὺς πού ὅπωςδήποτε φέρνουν ἓνα σωρὸ ἐμπόδια
στὴ λήψη συγκεκριμένων σοσιαλιστικῶν μέτρων,
εἴτανε ἐπόμενο νὰ δημιουργηθοῦνε δυσαρέσκειες
μέσα στὸ κόμμα. ἀπὸ τὰ λάθη πού γίνανε σὲ τόσο
δύσκολες στιγμὲς καὶ νὰ πάρουν μορφή κι' ἐκτασι
μεγαλύτερη, μιὰ καὶ ὅσοι εἴτανε ἔξω ἀπ' τὴν κυ-
βέρνηση δύσκολα μποροῦσαν νὰ ἐκτιμήσουνε τίς
εἰδικὲς συνθῆκες πού ἐπιβάλανε τὴν ἄλφα ἢ τὴν
βῆτε στάση στὰ διάφορα ζητήματα.

Ἔτσι διατυπώθηκε μιὰ κριτικὴ ἐντονώτερη ἀπ'
ὅτι ἴσως ἄξιζε νὰ διατυπωθῆ, πού ὅμως ἔξω ἀπὸ
τὴν ἀλλαγὴ ὀρισμένων προσώπων δὲν φαίνεται νὰ
ἔχει καμμιά ἄλλη ἀπήχηση στὴν μελλοντικὴ πολι-
τικὴ γραμμὴ τοῦ κόμματος.

Εἰδικὰ γιὰ τὸ ζήτημα τῶν σχέσεων μὲ τὸ Κ. Κ.
Γ. δηλώθηκε πανυγηρικὰ ἀπ' ὄλους, ὅτι «μιὰ καὶ
δὲν ἀπελευθερώθηκε ἀπ' τὴν πολιτικὴ καὶ ἰδεολο-
γικὴ τὸν ἐξάρτησι ἀπ' τὴν Σοβιετικὴ Ἐνωσι δὲν
μπορεῖ νὰ ἐφαρμοθεῖ μιὰ ἀληθινὴ ἐργατικὴ ΔΗΜΟ-
ΚΡΑΤΙΑ στὸ ἐσωτερικόν».

Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτὴ τὴν καθολικὴ μὲν ἀλλὰ
πάντως πλατωνικὴ διακήρυξι τὸ συνέδριο ΚΑ-
ΤΑΡΓΗΣΕ τὴν ἐπιτροπὴ συνεργασίας μὲ τὸ Κ.
Κ. Γαλλίας. Προβόινοντας ἔτσι καὶ σὲ μιὰ συγκεκρι-
μενὴ πράξι μεγάλης πολιτικῆς σημασίας ὡς πρὸς
τοὺς κομμουνιστὲς.

Ἔτσι ἡ ἐνότητα δράσεως, γιὰ τὰ συμφέροντα τῶν
ἐργαζομένων, μὲ τοὺς κομμουνιστὲς πού ἀρχικὰ
μῆκε σὲ περιβλεπτή θέσι στὴν πρότασι τῆς ἀρι-
στερᾶς χωρὶς ὅμως νὰ ἀποσαφηνιστεῖ, μετὰ ἐκφυ-
λιστικῆς στὴν πορεία τῆς συζήτησεως καὶ τελικὰ ἀπο-
φασίστηκε ἡ ἐμμονὴ ἢ μᾶλλον ἡ πλειοδότησι τῆς
μέχρι τώρα γραμμῆς ὡς πρὸς τὴ σχέση στὴ δράσι
μὲ τὸ Κ. Κ.

Ἔτσι ἀπ' αὐτὸ τὸ συνέδριο τὸ Σ. Κ. τῆς Γαλ-

λίας βγήκε περισσότερο ενισχυμένο γιατί απόδειξε την ουσιαστική ενότητά του όχι μόνο στις κοινωνικές του άρχες αλλά και σ' αυτήν ακόμα την πολιτική του γραμμή που περιλαμβάνει και τις απόψεις του ως προς τα διεθνή ιδεολογικά ρεύματα.

Για όποιον ακόμα έχει παρακολουθήσει, απ' τόν γαλλικό τύπο ή από άλλες πηγές ανεξαρτήτως πολιτικής αποχρώσεως, τόσο την δράση του Σοσ. Κόμματος στην άξονική κατοχή όσο και τους έντονους και συνεχείς αγώνες του για την εργατική, αγροτική και γενικά τις καταπιεζόμενες κοινωνικές τάξεις καθώς και την πολιτική του γραμμή σ' όλα σχεδόν τα ζητήματα εύκολα βγάζει το συμπέρασμα ότι το Γαλ. Σοσιαλιστικό Κόμμα στη θεωρία και στην πράξη έχει μπει στο νόημα της εποχής μας που «είναι κοινωνική επανάσταση με τέλεια δημοκρατικά μέσα», θά άποτελέσει δέ έναν άπ' τούς κύριους πρωταγωνιστές μιás σοσιαλδημοκρατικής Διεθνούς που όλα δείχνουν ότι πρόκειται να συσταθεί. Ακόμα τó Σοσ. Κόμμα τής Γαλλίας είναι τó πρότυπο εκείνο προς τó όποιο πρέπει να στραφούν έντός τών πλαισίων τών ειδικών συνθηκών κάθε κράτους όλες οι λαϊκές προοδευτικές εθνικές δυνάμεις.

Έτσι τó Γαλλικό Σοσιαλιστικό κόμμα, κίνηση τέλεια ανεξάρτητη και προς την πλευρά του Κέντρου (Λαϊκό Δημοκρατικό κίνημα) με τó όποιο τó χωρίζει περισσότερο τó κοινωνικό ζήτημα αλλά τó ενώνει τó εθνικό και με τó Κομμουνιστικό Κόμμα που τó χωρίζει τó εθνικό και τó ζήτημα τής πολιτικής ελευθερίας αλλά παραμένει μιá ενότητα στην εργατική συνομοσπονδία: άποκρούοντας στο διεθνές πεδίο τήν πολιτική τών συνασπισμών που είναι αντίθετη με τις άρχες τής συλλογικής ασφάλειας στηριγμένης στην εθνική ανεξαρτησία και οικονομική συνεργασία τών λαών άποτελεί τήν κίνηση εκείνη μαζί με τó εργατικό κόμμα τής Αγγλίας προς τήν όποια στρέφουμε, με τήν αγωνία που περιλείπει ή υστίατή έλπίδα, τó βλέμμα οι νέοι όλου του κόσμου που δέν ικανοποιούνται από τά φασιστικά πολιτικά κατασκευάσματα τής άκρας δεξιάς, τής άκρας άριστεράς ή τών συμβατικών και πρόσκαιρων λύσεων τών πολιτικών ραγιαδών που έχουν κατανήσει τυφλά συνοδοιπόρα όργανά τους.

Κλείνοντας τó σημείωμα αυτό για τó φωτεινό Συνέδριο του Γαλ. Σοσιαλ. Κόμματος νομίζω ότι πρέπει να τονιστεί ότι τó σημαντικό αυτό γεγονός ή άγνοήθηκε απ' τόν Έλληνικό τύπο που περιωρίστηκε σε περιληπτικώτατες άπλές περιγραφές ή κατεβλήθη προσπάθεια να έρμηνευτούν ψεύτικα τά συμπεράσματα του συνεδρίου για τήν έξυπνότητα τής μιás ή τής άλλης κακής πολιτικής θέσεως τών πολιτικών μας κομμάτων. Και κυρίως εκείνων που θέλουν να εμφανίζονται σαν ανεξάρτητες σοσιαλιστικές κινήσεις ένώ στο βάθος τους είναι ταπεινοί θεράποντες άλλων κυρίων.

Μ. Σ. ΔΕΣΥΛΛΑΣ

ΕΛΛΑΔΑ - ΤΟΥΡΚΙΑ

— ΝΕΑ ΙΣΤΟΡΙΑ —

Μετά τó φτερωτό ξεκίνημα του 11 και 13 που ξετίναξε τó σαράκι του ραγιαδισμού, μετά τις πελώριες έξορμήσεις στα γνώριμα προγονικά χρώματα τής Μ. Ασίας, ήρθε τó 1922 κι' ή Λωζάνη.

Κατάρα στα βήματα του περιούσιου λαού, ένας κόμπος πίκρας στο λαιμό του και τó άβυσσάλο κενό γέμισε τήν ψυχή του τήν ώρα που ξεκίναγε να ξαναπάρει τή θέση του στον ήλιο.

Σέ λίγο όμως έχει βρεί κι' όλας τó δρόμο του. Πολιτισμού, κανάλια άνοίγει άμέσως διάπλατα που ξεχύνεται μέσα όρμητικά ή θεία φλόγα κ' ή ζωντάνια τής φυλής.

Μέσ' τόν κόσμο τόν καινούργιο, που γεννιέται, δέν ήταν βέβαια ή γαλάζια θάλασσά μας κείνη, που θά στεκόταν φράχτης στον νέο ειρηνικό άνεμο που θάπνιε.

Όπως παλιά, είχε έναχωνέψει τά πιό βαθιά μίση και τά πιό φοβερά αίματα για να διαβεί ό Μ. Αλέξανδρος ειρηνευτής και φίλος; Έτσι και τώρα τó Αγαίο έθαψε τά αίματα που σπάταλα και γενναία χύθηκαν άνάμεσα στους λαούς και τά μίση και τούς καημούς που μιá τέτοια μακρόχρονη ζωή γέννησε.

Άπέναντι απ' τις άχτές μας του Αιγαίου ζούσε τώρα μιá πολιτεία: Η Δημοκρατία του Κεμάλ Ατατούρκ.

Νέα καθήκοντα ξανοίγονται για τó ελληνικό έθνος μπρός στη νέο Τουρκική πραγματικότητα.

Έπρεπε πολλά να ξεπεραστούν, για να γίνει τó μοιραίο τó αναπόφευκτο βήμα προς τά μπρός.

Φανατισμοί και πάθη φωλιασμένα βαθιά, Ιερά φυλαχτά παραδομένα από παππού σε γονιό ήταν έμπόδια άνυπέρβλητα στο μεγάλο έναγγαλισμό.

Κι' όμως όλα αυτά, όσο κι' άν ήταν μεγάλα, δαμάστηκαν. Ό Βενιζέλος ήταν πιό μεγάλος κι' απ' τις πιό τεράστιες δυσκολίες. Έκλεισε μέσα του τά μνημάτα και τó ρυθμό τής Ιστορίας, έπιασε τούς σφυγμούς του λαού και βάδιζε θαρρετά, βέβαιος πως κάποτε θά τόν εύγνωμωνούσαν.

Ήταν ένα μεγάλο κίνημα ή πορεία του και χρειάστηκε να πολεμήσει σκληρά χτύπησε παντού και δέν άργησε πάνω στη ματωμένη Έλληνοτουρκική Ιστορία να στήσει τó χρυσό κεφάλαιο τής Έλληνοτουρκικής φιλίας. Ένα κεφάλαιο πουνάι τόσο πολύ γεμάτο και που δέν θά κλείσει ποτέ.

Η Τουρκία κρατάει τήν καίρια θέση του δρόμου που φέρνει στην Εύρώπη, και ξαναδουλεύει ό,τι πέρνει από μας.

Έμεις πάλι κρατάμε σταθερά τó δρόμο στην άνατολή δεχόμεστε μηνύματα παντοτεινά, βράχια στους δαιμονικούς ανέμους τής Ιστορίας, δίνουμε και πέρνουμε ό,τι έχει ή άνατολή να δώσει, θεούς κι' ανθρώπους άφου τούς έξανθρωπίσουμε, περνώντας τους στο άργαστήρι του Λόγου. Κρατάμε έπειτα μαζί στις κλειστές θάλασσές μας τó κλειδί και τó νόημα τών ελευθεριών και τών δημοκρατιών του κόσμου.

Στό κρίσιμο αυτό σταυροδρόμι τών πολιτισμών όπου Αιγύπτιοι και Κρήτες, Έλληνες και Ίωνες και Βυζαντινοί έχουν στήσει μνημεία άπέραντα είναι άρκετός καιρός τώρα που οι άπόγονοί τους ζούν έντονα τó νόημα και τά μυστικά τής γής τους.

Χαλκεμένοι στους ίδιους βίαιους άνέμους βλέπουν άδελφικά τή φιλία τους να γιγαντώνει και νοιώθουν έντονη τήν ανάγκη σύντομα να ξεπεράσουν κι' αυτές ακόμα τις τυπικές γραμμές που τούς χωρίζουν.

Γ. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑΣ

Άντιπρόεδρος Έλληνοτουρκικού Σ. Ν

ΕΝΩΤΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

Η ΕΝΩΤΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

Δημοσιεύουμε παρακάτω μιὰ ἄλλη ἀπ' τὶς «ἐπιστολὲς πρὸς τοὺς φίλους μου» τοῦ Παναγιώτη Κανελλόπουλου. Τῆς ἀξίζει μιὰ ἰδιαίτερη προσοχὴ μιὰ βαθειὰ μελέτη γιὰ ὅσους τοῦλάχιστον εἶναι ἢ θέλουν νὰ λέγονται Ἑνωτικοί

Τὸ κόμμα μας—σὰν κόμμα νέο, κι' ὅμως σὲ λίγα χρόνια τόσο βαθιὰ δοκιμασμένο—διέπεται ἀπὸ μιὰ καινούργια ἀλληλεγγύη. Ἡ ἀλληλεγγύη γιὰ μᾶς εἶναι ὑπόθεση ἱερή. Ἡ βάση τῆς ἀλληλεγγύης αὐτῆς εἶναι—καὶ πρέπει νάναί—δημοκρατικὴ. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ πιστεύουν σὲ κάτι εἶναι ἰσοτιμοί, εἶναι ἴσοι στὴν τιμὴ ποὺ τοὺς δίνει ἡ πίστη τους. Ἄλλὰ εἶναι καὶ πνευματικὰ ἐλεύθεροι. Ἀλληλεγγύη ἀληθινὴ καὶ ἀνώτερης μορφῆς ὑπάρχει μόνο ἀνάμεσα σὲ πνευματικὰ ἐλεύθερες προσωπικότητες. Ἄς ἀναλύσω λιγάκι τὰ δύο αὐτὰ σημεῖα.

Πειθαρχία στὴν πολιτικὴ ζωὴ δὲ σημαίνει ὅπως σημαίνει στὸ στρατό, ὑπακοὴ σὲ πρόσωπα, ἀλλὰ σημαίνει τὴν αὐτοπειθαρχία. Ἔτσι κι' ἡ γνήσια πολιτικὴ ἀλληλεγγύη δὲ σημαίνει ἐξάρτηση μονόπλευρη, ἀλλὰ σημαίνει ἐξάρτηση ἀμοιβαία. Τὰ στελέχη ἑνὸς πολιτικοῦ ὀργανισμοῦ, σὰν τὸ δικό μας, ἔχουν ὑποχρέωση νὰ κάνουν τὸν ἑαυτὸ τους νάναί ἐξαρτημένος ἀπὸ τὸν πλησίον τους τόσο, ὅσο εἶναι κ' ἐκεῖνος ἐξαρτημένος ἢ ὅσο ζητοῦν νάναί κ' ἐκεῖνος ἐξαρτημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τους. Μονάχα λόγοι οἰκονομίας, λόγοι καθαρὰ τεχνικοί, ἐπιβάλλουν σ' ἕνα κόμμα νὰ καταμερίσει τὰ ἔργα τῶν στελεχῶν του. Ὁ καταμερισμὸς δὲν πρέπει νὰ δίνει ἀφορμὴ σὲ προσωπικὲς διακρίσεις. Μεταξύ μας διακρίνεται μόνο ἡ ἰδέα, ξεχωρίζει μόνο ὁ σκοπός. Δὲν ὑπάρχει ὅμως τάχα ἱεραρχία σ' ἕνα κόμμα; Οὐσιαστικὰ δὲ ν' ὑπάρχει. Μονάχα τεχνικὰ ὑπάρχει. Στὴν Ἑλλάδα, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ προβάλαμε ἑμεῖς, δὲν εἶχαμε κόμματα στὴ σωστὴ σημασία τοῦ ὄρου. Εἶχαμε μονάχα ἀρχηγούς καὶ παράγοντες. Ἐμεῖς εἴμαστε ταγμένοι νὰ δημιουργήσουμε πρῶτὴ φορά στὸν τόπο μας ἕνα κόμμα ἀληθινό. Μόνο τότε θὰ γίνῃ ἡ δημοκρατία ὡς πολιτικὸ σύστημα μιὰ ἀλήθεια ἀκέρια καὶ ἀπτή, ὅταν καὶ τὰ κόμματα ὡς ὀργανισμοὶ δουλειᾶς καὶ χρέους ζήσουν στοὺς κόλπους τους τὸ γεγονὸς τῆς δημοκρατίας. Καὶ δὲν βλάπτει διόλου τοὺς «Ἀριστοὺς» τὸ γεγονὸς αὐτό. Οἱ «Ἀριστοὶ» ἔχουν ἀκριβῶς ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ἔλλειψη χτυπητῶν διακριτικῶν σημείων. Οἱ «Ἀριστοὶ» ξέροντες νὰ «κατέρχωνται». Ἄς ἐμποδίσουμε λοιπὸν τοὺς μέτριους ἢ τοὺς ἀκατάλληλους ν' ἀνέρχωνται, γιὰ νὰ μποροῦν οἱ «Ἀριστοὶ», κατεβαίνοντας, νὰ πραγματοποιήσουν τὸ ἀληθινὸ γεγονὸς τῆς Δημοκρατίας.

Ἡ ἠθικὴ λοιπὸν ἀλληλεγγύη μεταξύ τῶν στελεχῶν τοῦ κόμματος (καὶ λέγοντας «στελέχη» ἐννοοῦ τοὺς συνειδητοὺς φορεῖς τῆς ἱστορικῆς του ἀποστο-

λῆς) πρέπει νὰ βασίζεται σὲ ἰσοτιμία, δηλαδὴ στὸ ἀμοιβαίον μεταξύ ὄλων αἴσθημα τῆς ἠθικῆς τοῦ καθενὸς «ἀνταξιοτήτας», ἀλλὰ πρέπει νὰ βασίζεται ἐπίσης, ὅπως εἶπαμε, καὶ στὴν πνευματικὴν ἐλευθερία τοῦ καθενός. Τὰ παλαιὰ κόμματα δὲν γνωρίζαν (κι' οὔτε εἶχαν ἀνάγκη στὴν ἐποχὴ τους νὰ γνωρίζουν), τί θὰ πεῖ κοσμοθεωρία. Πολιτικὴ γι' αὐτὰ ἦταν πάντοτε κάτι τὸ «ἐπὶ μέρους, ποτὲ κάτι τὸ ὀλικό, τὸ ἀνθρώπινα (πνευματικὰ, ψυχικὰ καὶ ἠθικὰ) καθολικό. Τὰ «μοντέρνα» κόμματα—κομμουνισμός, φασισμός, ἐθνικοσοσιαλισμός—ἔφθασαν στὸ ἀντίθετο ἄκρο. Σὰν κινήματα μαζῶν πῆραν τὸν τόνο τὸν προφητικὸ (ὁ κομμουνισμὸς ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μεγάλο καὶ γιὰ ὄλους μας ὀφέλιμο δούλεμα τοῦ νοῦ) κι' ἐπιβάλανε καὶ στὰ συνειδητὰ στελέχη τους σχήματα κοσμοθεωρητικὰ, ποὺ κάθε ἀπόκλιση ἀπ' αὐτὰ χαρακτηρίζεται καὶ ἀντιμετωπίζεται ἀμελίκτα ὡς αἵρεση.

Τὸ κόμμα τὸ δικό μας, σὰν κόμμα τοῦ Μέρου καὶ τῆς γόνιμης καὶ θετικῆς Ἴσορροπίας, ἔφυγε βέβαια ἀπὸ τὸ πνευματικὰ οὐδέτερο πλαίσιο ζωῆς τῶν παλαιῶν κομμάτων, ποὺ ἦταν στὸ βάθος μονάχα τεχνικὰ ἀναγκαῖοι γιὰ τὴ λειτουργία κοινοβουλίων ὅμοιοι, τὸ κόμμα μας ἔφυγε ἀπὸ τὸ ξεπερασμένο αὐτὸ στάδιο, ποὺ ἀντιστοιχοῦσε στὴν ἱστορικὴ περίοδο τῆς ἀστικῆς αἰσιοδοξίας δὲν ἔφθασε ὅμως καὶ στὸ ἀντίθετο ἄκρο, στὰ σχήματα τῆς κοσμοθεωρητικῆς ὀρθοδοξίας, ἀλλὰ τὴν πνευματικότητα τὴν χρησιμοποιοῦ ὡς φόντο καὶ ὡς κριτήριον, ὄχι ὡς σχῆμα καὶ ὡς δόγμα. Ἐμεῖς—σὰν κόμμα ποὺ ἀνάγει τὸ πνεῦμα σὲ κύριον κίνητρο ἀτομικῆς πολιτικῆς προθυμίας—ἀπαιτοῦμε ἀπὸ τοὺς ἑαυτοὺς μας ν' ἀνάγουμε τὰ πρακτικὰ πολιτικὰ αἰτήματά μας σὲ πνευματικὲς συνειδήσεις, ξεφεύγουμε δηλαδὴ ἀπὸ τὸν πνευματικὰ ἄχρωμο φιλελευθερισμὸ, ἀλλὰ ἀφίνομε ταυτόχρονα τὶς συνειδήσεις νὰ λειτουργοῦν στὴν πνευματικὴ τους ζωὴ ἐλεύθερες, θεωροῦμε μάλιστα σὰν μιὰ ἀπαραίτητη προϋπόθεση τὴν ἐλεύθερη αὐτὴ λειτουργία τους. Φτάνει νὰ καταλήγουν τὰ στελέχη τοῦ κόμματος στὰ ἴδια θεμελιακὰ πρακτικὰ πολιτικὰ αἰτήματα, ἀδιάφορο ἂν ὁ καθένας καταλήγῃ σ' αὐτὰ ξεκινώντας ἀπὸ τὴν ἄλφα ἢ τὴν βῆτα κοσμοθεωρία.

Ἀποδίδουμε μεγάλη σημασία στὸ νὰ εἶναι κοσμοθεωρητικὴ ἡ θεμελίωση τῶν πρακτικῶν μας αἰτημάτων στὴ συνείδηση τοῦ καθενός, ἀλλὰ, ὅπως θέλουμε τὴν ἐλευθερία τοῦ πνεύματος σὰν σκοπὸ, ἔτσι τὴν θέλουμε καὶ σὰν προϋπόθεση ζωῆς τοῦ κόμματος, σὰν πηγὴ ἐνέργειας τοῦ πολιτικοῦ μας ὀργανισμοῦ. Ἀφοῦ ἡ ὀργανικότητα τῆς ἴδιας τῆς ζωῆς ἐμποδίζει νὰ γίνῃ τὸ πρῶμα ἀλλιῶς, ζητᾶμε μὲ τὴ συμβολὴ ἀκριβῶς καὶ τὴ διασταύρωση τῶν κοσμοθεωρητικῶν μονομερειῶν μεσ' στοὺς κόλπους

του κόμματος να πετύχουμε την καθολικότητα του πνεύματος. Τόσο το καλύτερο βέβαια για κείνον, που αυτή τη διασταύρωση τη ζει μέσα του συνθετικά, πραγματοποιώντας και στην κοσμοθεωρία του το Μέτρο και την Ίσορροπία, βλέποντας και θεωρητικά τον κόσμο απ' όλες τις πλευρές του, χωρίς ν' ανάγει καμιά πλευρά σε κριτήριο απόλυτο για την εκτίμηση και την ερμηνεία των άλλων πλευρών, αγκαλιάζοντας μ' άλλα λόγια με την κοσμοθεωρητική συνείδησή του το φαινόμενο της ιστορίας και στην τεχνολογική και υλιστική πρωταρχικότητά του, αλλά και στην πρωταρχικότητα των αντίρροπων δυνάμεων, των πνευματικών και ήθικων.

Όστόσο, κι' αυτή η τελευταία παρατήρηση είν' ένα προσωπικό δικό μου αίτημα, που το προβάλλω μονάχα στη δική μου θεωρητική συνείδηση αποφασιστικά, ενώ στους άλλους το προβάλλω (και πάλι αν το επιτρέπουν οι ίδιοι) μόνο και μόνο παιδαγωγικά. Προσωπικά έχω καταλήξει στο συμπέρασμα (1) ότι η Πολιτεία είναι το σημείο Ισορροπίας των αυτόνομων εκείνων διαδικασιών που από τη μιά μεριά ξεκινούν από την πρόοδο της τεχνικής (των παραγωγικών δυνάμεων), κι' από την άλλη μεριά από τα στοιχεία εκείνα του πνευματικού και ήθικου συνει-

δότος μας που είναι αυτόνομα. Οι γενικές γραμμές, που χαράζει η κοινωνική εξέλιξη δεν μπορεί (και άλλωστε ούτε πρέπει) να μην προσδιορισθούν αποφασιστικά από την πρόοδο της τεχνικής, που αν και έχει το εφευρετικό και συνδυαστικό πνεύμα ως πηγή της, παίρνει ωστόσο τη μορφή μιās αυτόνομης και ανεξάρτητης από τη θέλησή μας εξουσίας, που διατυπώνει τους νόμους και τις απαιτήσεις της. Ένώ όμως οι γενικές γραμμές που ακολουθεί η κοινωνική εξέλιξη είναι αποφασιστικά προσδιορισμένες από την πρόοδο της τεχνικής (κι' αυτό το είδε πολύ σωστά ο Μαρξισμός), οι ειδικότερες φόρμες που πέρνει η εξέλιξη αυτή, προσάντων οι πολιτικές, προσδιορίζονται αποφασιστικά και από πολλούς άλλους παράγοντες (γεωγραφικούς, κλιματολογικούς, ψυχολογικούς) και πριν απ' όλα κι' από τον παράγοντα που αποτελεί η δημιουργική πρωτοβουλία του πνεύματος. Όσο μεγαλύτερη ή Ισορροπία που πετυχαίνει μία Πολιτεία ανάμεσα από τις δυο δυνάμεις, τις υλικές και τις ήθικο-πνευματικές, τόσο τελειότερη παρουσιάζεται. Η Πολιτεία είναι ακριβώς σε όλα η Ισορροπία: η Ισορροπία ανάμεσα σε ύλη και σε πνεύμα, ανάμεσα στην κοινότητα και στην ατομική προσωπικότητα, ανάμεσα στο χτες και στο αύριο, ανάμεσα στη βιολογική οντότητα ενός λαού και στην ανθρωπότητα.

1) Βλ. «Εισαγωγή σε μιὰ θεωρία της ιστορίας».

Η Ε Ν Ω Τ Ι Κ Η Π Ρ Ο Σ Π Α Θ Ε Ι Α

Το παρακάτω κείμενο είναι ένα απόσπασμα από τη μνημοσύρα του Ε. Τσέλου, Γενικού Γραμματέα του Έθνικου Ένωτικου Κόμματος, «Από την Άστική στην Ένωτική Κοινωνία», που κυκλοφόρησε παράνομα στα 1942.

Η έλλειψη επαρκούς χώρου δεν κατέστησε δυνατή τη δημοσίευση ολόκληρου του σχετικού κεφαλαίου, έγινε όμως προσπάθεια να εμφανιστούν τα πλέον ένδεικτικά απόσπασματα.

Πρέπει να τονίσουμε πως η ένωτική προσπάθεια δεν έρχεται με την άγιαστουρα στο χέρι, για να επικαλεσθεί την καλή διάθεση των κεφαλαιοκρατών να προβοδιν σε παραχωρήσεις. Με το να πιστεύουμε την Ιδεολογία του Μέρου, δε σημαίνει πως επιδιώκουμε κάτι το μέτριο, πως ζητάμε να ακολουθήσουμε τη μέση οδό και να συμβιβάσουμε προσωρινά τ' ασυμβίβαστα. Το ΜΕΤΡΟ είναι το πιο θετικό και δημιουργικό επαναστατικό σύνθημα που κηρύχθηκε ως τώρα Μέσα στο χάος των κοινωνικών συγκρούσεων, στη γενική διαταραχή και την αναστάτωση, στο φοβερό πόλεμο του χτες και του αύριο, προβάλλει αποφασιστικά για να επιβάλει την Ισορροπία και την ενότητα, για να εξασφαλίσει στο παρόν τα δικαιώματά του και στο μέλλον την ομαλή του εξέλιξη. Ο ένωτισμός δεν είναι μιὰ άπλη πολι-

τική προσπάθεια άστικής ρουτίνας. Είναι ένα επαναστατικό κίνημα που έρχεται στη κρίσιμη τούτη μεταβατική περίοδο να γκρεμίσει τα φράγματα που όρθώνει στην εξέλιξη το παρελθόν, όχι όμως για να κατακλύσει τις πεδιάδες καταστρέφοντας τα πάντα, με την έλπίδα πως θα ωφελησει μιὰ μέρα τη γη ή λάσπη που θ' αφήσει, μα για να μπει σ' άρδευτικά κανάλια που χωρίς καταστροφές θα γονιμοποιήσουν άμέσως τη γη και θα την κάνουν ολοένα πλουσιώτερη. Ο ένωτισμός έρχεται σαν μιὰ επανάσταση όρμητική που καμμιά αντίδραστική δύναμη δεν μπορεί ν' αντισταθεί στην όρμη της, μα και πεισαρχημένη που γνωρίζει ν' αυτοπεριορίζει την όρμη της για να την κάνει δημιουργική και όχι καταστροφική.

«Αν η έκδήλωση της λαϊκής θέλησης είναι ελεύθερη, έστω όσο μπορεί νάναι ελεύθερη μέσα στο πλαίσιο της άστικής δημοκρατίας, έμεις πιστεύουμε πως η κατάληψη της εξουσίας μπορεί να γίνει όμαλά με τη θέληση της μεγάλης πλειοψηφίας του λαού. Γιατί η Ένωτική προσπάθεια δεν στηρίζει την επικράτησή της μόνο στο προλεταριάτο. Ούτε ζητάει να γκρε-

μίσει όλες τις ήθικές, πνευματικές και ύλικές αξίες μόνο και μόνο γιατί προέρχονται από τὸ παρελθόν. Προσδιορίζει με προσοχή τις αξίες που πάληωσαν, ἀποκαλύπτει τις δυνάμεις που ἔγιναν ἀντιδραστικές, ἀντικοινωνικές, παρασιτικές, ἐντοπίζει τὸν ἐχθρὸ ἐκεῖ που βρίσκεται και κατευθύνει τὴ μάχη κατεπάνω του καλώντας στὸν ἀγῶνα και τοὺς ἐργάτες που ἄμεσα πρῶτοι αὐτοὶ νοιώθουν τὴν καταπίεση, και τοὺς ἀγρότες και ὄλους ἐκείνους τοὺς μέσους, που εἶναι κοινὸς και γι' αὐτοὺς ὁ ἐχθρὸς, τὴν ἀχρωματιστὴ αὐτὴ μᾶζα που δὲν ἔχει καθορισμένη ταξικὴ συνείδηση, που πάει ἀριστερὰ ὅταν ἐπιρεάζεται ἀπὸ τις ἀκρότητες τῶν δεξιῶν και τραβάει δεξιὰ ὅταν φοβᾶται τις ἀκρότητες τῶν ἀριστερῶν που γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καλεῖται ν' ἀποκτήσει τὴ συνείδηση πὼς μπορεῖ νὰ γίνεῖ θετικὸ στήριγμα γιὰ τὴν ἐνωτικὴ κοινωνία, τὴ μόνη που μπορεῖ νὰ ὀδηγήσει στὴν «ἐνωτικὴ κοινωνία». Εἶναι οἱ ἐργάτες τὸ πιὸ ὀργανωμένο και πιὸ μαχητικὸ στοιχεῖο; Τόσο τὸ καλλίτερο γιὰ τὸν ἀγῶνα. Θὰ ξεσηκώσουν και ὄλους τοὺς ἄλλους που δὲν θᾶχουν ξυπνήσει ἀκόμη, θὰ τοὺς ὠθήσουν με τὸ παράδειγμά τους στὴν πρώτη γραμμὴ και ἡ μάχη με τὴν ἔνωση ὄλων τῶν καταπιεζομένων γύρω ἀπὸ τὴ σημαία τοῦ ΜΕΤΡΟΥ θὰ κερδηθεῖ ὀσφαλῶς. "Ὀχι γιὰ νὰ ἐπιβάλλουν οἱ ἐργάτες ὕστερα ἀπὸ τὴ νίκη τὴν πολιτικὴ δικτατορία τους που καταλήγει σὲ δουλειὰ ὄλων τῶν ἄλλων, και τελικὰ και στὴ δικὴ τους δουλειά, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐπιβάλλουν μαζί με ὄλους τοὺς ἄλλους τὴν «ἐνωτικὴ κοινωνία» ΠΟΛΙΤΕΙΑ που θὰ ὀργανώσει τὴν νέα Ἐνωτικὴ κοινωνία.

Μπρὸς σὲ μιὰ τέτοια λαϊκὴ δύναμη ὁ ἐχθρὸς εἶναι πολὺ μικρὸς γιὰ νὰ μπορέσει νὰ κρατήσει τὰ ὄχυρά του με τὴ βία. Καὶ ὄχι μονάχα ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ και σὲς ἄλλες χώρες που ἡ δύναμη τῆς κεφαλαιοκρατίας εἶναι μεγάλη, ἀρκεῖ οἱ λαϊκὲς μᾶζες νὰ ἐνωθοῦν γύρω ἀπὸ τὴ σημαία τοῦ ΜΕΤΡΟΥ. Μιὰ και θὰ ἐκδηλωθεῖ ἡ λαϊκὴ θέληση σὲ μιὰ μεγαλειώδη εἰρηνικὴ ἐπανάσταση, ἡ ἐπιβολὴ τῶν μεταρρυθμίσεων, ἡ δημιουργία τοῦ νέου καταστατικοῦ χάρτη τῆς ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ δὲ θὰ συναντήσει καμμιά δυσχέρεια.

Τί θὰ γίνεῖ ὄμως ἔπειτα και πὼς θὰ ἐξασφαλισθεῖ ἡ ὄμαλὴ ἐξέλιξη; Θὰ χρειαστεῖ τάχα πάλι ἕνα κόμμα νὰ ἐξασφαλίζει με τὴ δικτατορία του τὴν κοινωνία ἀπὸ κάθε ἐπιθετικὴ ἐπιστροφή τῶν ἀντιδραστικῶν δυνάμεων; "Ὀχι, ὀσφαλῶς. Μιὰ και θὰ βγάλει ὁ ΝΟΜΟΣ τὰ δόντια τοῦ θηρίου, τὸ θηρίο δὲ μπορεῖ πιά νὰ δαγκάσει. Κάθε κατάκτηση που κερδίζεται ἀπὸ τοὺς λαοὺς με συνेतὸ και σταθερὸ βήμα, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὄριμη προπαρασκευὴ τοῦ ἐδάφους

ἀπὸ τις ὄλικές και τις ήθικοπνευματικὲς δυνάμεις, δὲ χάνεται. Ἡ ἱστορία δὲ γυρίζει πίσω στὸ κενὸ, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσει τὸ κέφι μερικῶν ἀνθρώπων. Βαδίζει πάντα μπρὸς, πάνω στὸ στερεὸ ἔδαφος τῆς πραγματικότητας. "Ὀταν ἡ ἀστικὴ ἐπανάστασις ἔγινε ἀπὸ ὄλικὴ και ήθικοπνευματικὴ πραγματικότητα και πολιτικὴ πραγματικότητα, ἡ ἀστικὴ κοινωνία δὲν κινδύνεψε νὰ γυρίσει πάλι στὴν παλῆα μορφή κοινωνικῆς ζωῆς γιὰ τὴν θέσπισε τὴν πολιτικὴ ἔλευθερία που ὀδήγησε στὴ δημιουργία κομμάτων με διάφορες ἰδεολογίες. "Ἄν ἔφτασε ἔπειτ' ἀπὸ καιρὸ σὲ μιὰ νέα μορφή καταπίεσης δὲν ἔφτασε γιὰ νὰ ἱκανοποιήσει τὰ συμφέροντα τῶν παλαιῶν φεουδαρχῶν, ἀλλὰ γιὰ τὴν νέες παραγωγικὲς δυνάμεις γεννήθηκαν με τὴν πρόοδο τῆς τεχνικῆς που ἄλλαξαν τις σχέσεις τῆς ἐργασίας και προετοίμασαν τὴν κοινωνία γιὰ νέες μορφὲς ὀργανωμένης ἱστορικῆς ζωῆς, που ἀπὸ ἀντίδραση δὲν τις πῆρε ἀκόμα ἡ κοινωνία.

Τις νέες αὐτὲς μορφὲς ζητᾶει νὰ πραγματοποιήσει ἡ Ἐπανάστασις τοῦ ΜΕΤΡΟΥ μέσα στὴν Ἐνωτικὴ κοινωνία. Γιὰ νὰ μεταβληθοῦν πάλι αὔριο, με τὴν πρόοδο τῆς τεχνικῆς, οἱ νέες παραγωγικὲς δυνάμεις σὲ δυνάμεις ἀντιδραστικές, ὄπως ἔγινε στὴν ἀστικὴ κοινωνία; "Ὀχι, βέβαια. Κι' αὐτὸ εἶναι κυρίως τὸ νέο στοιχεῖο στὴν Ἐνωτικὴ προσπάθεια. Ἐνῶ δὲν καταργεῖ τὴν ἔλευθερία, δὲν ἐπιτρέπει τὴ γένεση νέων ἀντιδραστικῶν δυνάμεων με τὴν πρόοδο τῆς τεχνικῆς. Στὴν Ἐνωτικὴ κοινωνία ἡ προσαρμογὴ τῶν μορφῶν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς πρὸς τοὺς ὄρους που δημιουργεῖ ἡ πραγματικότητα τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων γίνεται αὐτόματα, καθημερινά. "Ἐτσι καμμιά δύναμη δὲν προφτάνει νὰ γίνεῖ ἀντιδραστικὴ. Γιατί, πρὶν φτάσει στὸ σημεῖο νὰ μπορεῖ νὰ γίνεῖ τέτοια, παύει νὰ εἶναι ὄργανο ἀτομικῆς πρωτοβουλίας και δὲ μπορεῖ νὰ διαταράξει τὴν ἰσορροπία και τὴν κοινωνικὴ ἐνότητα. Δὲν ὕπάρχει, λοιπόν, φόβος ν' ἀνατραπεῖ τὸ ἔργο τῆς ἐπανάστασης με τὴν ἔλευθερία. Μέσα στὰ πλαίσια τῆς νέας κοινωνίας, τῆς ἐνωτικῆς κοινωνίας, θὰ μποροῦν νὰ κινῶνται πολιτικοὶ ὄργανισμοὶ με διάφορες ἰδεολογικὲς ἀποχρώσεις, που με τὸ λόγο και τὸν ἀντίλογο θὰ ἐξασφαλίζουν τὸ διαρκὴ προσανατολισμὸ τοῦ Νόμου πρὸς τὴν νέα πραγματικότητα και τὴν καλὴ ἐφαρμογὴ του ἀπὸ κείνους που κατέχουν τὴν ἐξουσία.

Προϋπόθεση τῆς σωτηρίας και τῆς μελλοντικῆς ὕπαρξης τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἡ ἐγκατάλειψη ἀπὸ τὸ λαὸ τῆς δεξιᾶς και τῆς ἐαυτοκομμουνιστικῆς ἀριστερᾶς.

ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Οι διεθνείς συνθήκες, ή μη επίτευξη συμφωνίας πάνω στα Ευρωπαϊκά (ιδιαίτερα τὸ Γερμανικὸ) μὰ καὶ στὰ ζητήματα τῆς Ἑπὶ Ἀνατολῆς.

Ἡ μὴ ἐμφάνιση τῆς οὐσιαστικῆς ἀποφασιστικῆς ἐπίδρασης τοῦ Ο. Η. Ε. πάνω στὶς σχέσεις τῶν ἔθνων.

Ἡ ἀπροκάλυπτη ἐχθρότητα μιᾶς μιᾶς ἀπ' τὶς Μεγάλες Δυνάμεις κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἐπιδιώξεών του, καὶ ἡ ὑποστήριξη τῶν ἐχθρῶν καὶ ἀντιπάλων του, γεγονὸς ἀναμφισβήτητο ποὺ ὅπωςδήποτε δὲν μπορεῖ νὰ καλυφθεῖ κάτω ἀπ' τὴν ἐχθρότητα δῆθεν κατὰ τῆς κρατοῦσης στὴν Ἑλλάδα δεξιᾶς.

Ἡ προδοτικὴ αὐτόχρομα ἀκολουθία καὶ συναδελφωσύνη τοῦ Κ. Κ. Ε. καὶ τῶν δορυφόρων του στὸ μέγιστο γιὰ τὸν Ἑλληνικὸ λαὸ θέμα τῆς ἀπόσπασης τῆς Ἑλληνικότητος Βόρειας Ἑλλάδας ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπο κορμὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Ὅλα αὐτὰ καθιστοῦν μέγιστες τὶς εὐθύνες τῆς ἐθνικῆς ἠγεσίας καὶ ἰδιαίτερα τῆς ἠγεσίας τοῦ ΕΕΚ κ' ἀποφασιστικὰ ἐπιδροῦν ἐπάνω τῆς, ἔτσι ποὺ νὰ προσπαθεῖ, παραμερίζοντας μπροστὰ στὴν οὐσιαστικὴ ζημιὰ ποὺ δημιουργοῦν τὰ δυὸ παλαιοκομματικὰ συγκροτήματα καὶ τὴ φθορὰ ποὺ παθαίνει ἓνα κόμμα νέο μὲ ὄλωση διόλου διαφορετικὲς ἀρχές, ἦθος καὶ ἀντιλήψεις ζητῶντας νὰ συνεργαστεῖ μαζί τους, κάθε φορὰ νὰ βρεῖ τοὺς τρόπους ἐκείνους ποὺ θὰ μπορέσουν νὰ βγάλουν τὴν Ἑλλάδα σὺν κ' ἀκέραια, διατηρώτας τοὺς δημοκρατικούς θεσμοὺς στὴ μεγαλύτερη δυνατὴ ἔκταση μέσα στὴ χώρα, μέχρις ὅτου τουλάχιστο κατὰ κάποιον τρόπο τακτοποιηθοῦν τὰ εὐρωπαϊκὰ ζητήματα.

Οἱ διαπιστώσεις αὐτὲς ποῦναι κ' ἐξήγηση τῆς τακτικῆς τοῦ κόμματος, τακτικῆς ποὺ γιὰ κανένα λόγο δὲν εἶναι ἀπάρνηση τῶν ἀρχῶν ἢ τῶν ἰδεολογιῶν του.

Ἡ Ε. Ε. Ν. πιστεύει πὼς συμμετέχει ἔντονα στὴ δημιουργία κινήματος ἱκανοῦ νὰ σώσει καὶ ν' ἀναπλάσει τὴν Ἑλλάδα πάνω στὶς βάσεις τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς δικαιοσύνης.

Συνεχίζει μ' ἀκλόνητη πίστη κ' ἐνθουσιασμὸ τὸ ἔργο τῆς.

Οἱ νέοι ποὺ πιστεύουν στὴν Ἑλλάδα, ποὺ πιστεύουν στὴν ἀνάγκη τῆς ἠθικῆς ἀνάπλασης τοῦ τόπου, ποὺ θ' ἀξιοποιήσῃ καὶ τὶς ὕλικές του δυνατότητες γιὰ τὸ καλὸ ὀλόκληρου τοῦ λαοῦ μας, δὲν μπορεῖ παρὰ κάθε μέρα νὰ ἀυξάνουν τὶς τάξεις μας.

Κι' αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι τὸ κύριο ἔργο μας.

Τὰ ἐθνικὰ δίκαια

Τὸ Συμβούλιο τῶν τεσσάρων γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ θὰ συζητήσει τὰ θέματα ποῦχουν σχέση μὲ τὴν πραγμάτωση τῶν ἐθνικῶν μας διεκδικήσεων.

Μολονότι οἱ ἐλπίδες πραγματοποιησεῶς τους εἶναι μικρὲς, πράγμα ποὺ ὀφείλεται καὶ κατὰ ἓνα μεγάλο μέρος στὴν ἀδέξια κ' αὐτόχρομα ἐγκληματικὴ διαχείριση τῶν ὑποθέσεων ἀπ' τὴ δεξιὰ, δὲν μποροῦμε νὰ μὴ τονίσουμε τὴ βαθύτατη πικρία κ' ἀγανάκτηση ὀλόκληρου τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ γιὰ τὴν παραγνώριση τῶν δικαίων του, καὶ τὴν πρόβλεψη ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι πολὺ στέρεη μιὰ εἰρήνη ποὺ θὰ στηριχθεῖ πάνω στὸ σφαγιασμὸ τῶν δικαίων ἐνὸς μικροῦ κ' ἥρωικοῦ συμμάχου.

Μανδύες προδοσίας

Ἡ Κ. Ε. τοῦ ΕΑΜ καὶ τὸ Π. Γ. τοῦ κόμματος (ἰ) τῶν Ἀριστερῶν Φιλελευθέρων ἀπέστειλε τηλεγράφημα γιὰ τὶς ἐθνικὲς διεκδικήσεις στὸ Συμβούλιο τῶν τεσσάρων.

Τὸ δῆθεν ΕΑΜ (ποὺ δὲν ἔχει καὶ καμιά σχέση μὲ τὸ ΕΑΜ τῆς κατοχῆς μετὰ τὴν ἐξοδο πολλῶν καὶ τὴν εἴσοδο νέων, πλὴν βεβαίως τοῦ ὅτι καὶ τότε καὶ τώρα ἦταν ἐξάρτημα τοῦ ΚΚΕ) ἔχει ἀνάγκη νὰ ἐπιδείξει πατριωτισμὸ γιὰ νὰ συγκρατήσει τὴν ἐπιρροή του στὶς μάζες ποὺ ἐκπληκτες γιὰ τὴ στάση του, ἀρχισαν νὰ τὸ ἐγκαταλείπουν.

Τι λέει ὅμως τὸ τηλῆμα;

«Ἐπίμονον ἐκκλησιν» πραγματοποιήσεως τῶν ἐθνικῶν διεκδικήσεων (αὐτὲς ποὺ παραθέτει δὲν εἶναι τεράστιες ἰμπεριαλιστικὲς καὶ κατακτητικὲς μολονότι εἶναι διπλῆς, τέτοιες κατὰ τὸ σ. Ζαχαριάδη ἦταν οἱ ἐπίσημες τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους ποὺ ἦταν κυριολεκτικῶς οἱ μισὲς καὶ μέχρι παρεξηγήσεως μετρημένες).

«Ταυτοχρόνως ὅμως δὲν παραλείπομεν τονίσωμεν ταύτας θεωροῦμεν ὀργανικῶς συνδεομένης μὲ αἰτήματα διαλαμβανόμενα εἰς τὸ τηλεγράφημα τῆς προσηφύης» κλπ. συνεχίζει τὸ τηλῆμα.

Δηλαδή πρέπει νὰ πάρουμε τὴ Β. Ἡπειρο ἐφ' ὅσον θάμαστε ἐμεῖς ἢ κ' ἐμεῖς στὴν ἐξουσία ἀλλοιῶς ἄς χαθεῖ κ' ἄς μείνει στὸν Χότζα γιὰ νὰ μὴ μείνει ἐκεῖ τὸ 1950 οὔτε ἓνας Ἑλληνας.

Αὐτὸ στὴν ἱστορία εἶπε τόκανε ὁ Παισανίας εἶπε ὁ Ἀλκιβιάδης λέγεται προδοσία,

Παραδοξολογίες.

Καθημερινὴ πρῶν ἔφημερίς στὸ κύριο ἄρθρο τῆς παραδοξολογεῖ μέχρι σημείου ποὺ νὰ ἔχουν ζαλιστεῖ οἱ ἀναγνώστες τῆς.

Στὸ ζήτημα τῆς τάξεως θέλει ἀπὸ δω καὶ δυὸ μῆνες νὰ γίνῃ κάτι σπουδαῖο καὶ μεγάλο, οὐδέποτε ὅμως ἔκανε καὶ ὑπαινιγμὸ, ποῖο περίπου πρέπει νὰ εἶναι αὐτό.

Στὸ ζήτημα τῆς Κυβερνήσεως θέλει ἔνωση, οὐδέποτε ὅμως εἶπε πὼς θὰ γίνῃ καὶ τέλος πάντων τί πρόγραμμα πρέπει νὰ ἐφαρμόσουν αὐτοὶ ποὺ πρέπει νὰ ἐνωθοῦν.

Λησμονήσαμε ὅμως ὅτι γι' αὐτὴν στὴν Ἑλλάδα δὲν ὑπάρχουν κόμματα μὲ διαφορὰς καὶ διαφορετικὰ προγράμματα. Τώρα γιὰ αὐτὴ ἢ θεωρεῖται εἶναι μιὰ ἱστορία ποὺ δὲν ἐξηγεῖ. Τὴν καταλαβαίνουν ὅμως ὅσοι λέγουν ὅτι τὸ νὰ μὴ λέῃ κανεὶς τίποτα καὶ νὰ

εύχαριστεί η να δυσαρεστεί ταυτόχρονα όλους, και να μη πέρνει θέση στα κρίσιμα προβλήματα για να μη κουραστούν οι αναγνώστες είναι ο καλλίτερος τρόπος αύξησης ή διατήρησης της κυκλοφορίας.

Λογική.

Ο κ. Πρωθυπουργός είναι αισιόδοξος, για την έκβαση των Έλληνικών ζητημάτων γιατί έχει την πλειοψηφία.

Δέν μπορεί να συνηθηθεί με τους άλλους γιατί αυτό είναι απαισιόδοξοι ενώ αυτός είναι αισιόδοξος.

Κατά την ίδια αναλογία οι όπαδοί του ποτέ δέν ισχυρίζονται ότι η πολιτική του είναι σωστή αλλά ότι έχει δίκιο γιατί έχει την πλειοψηφία.

Τώρα πότε η πλειοψηφία του έδωσε το δικαίωμα και την έντολή να ξεχαρβαλώσει την Ελλάδα αυτό δέν τó λέει, είναι όμως αισιόδοξος γιατί τó ξεχαρβαλώμα δέν είναι ακόμη τέτοιο πού να μάς έχουν διαμελήσει.

Οί "Αγγλοι

Θεμελιακό ζήτημα λέει και γράφει τó Κ. Κ. να φύγουν οι "Αγγλοι. Τό ότι οι "Αγγλοι δέν μπορούν να μείνουν, κι' ότι θά φύγουν μόλις ξεκαθαριστούν τά ευρωπαϊκά ζητήματα είναι κάτι πού θάπρεπε να κάνει τους ούραγούς του Κ. Κ. να σκεφθούν μήπως τó σύνθημα κι' η φασαρία κρύβει αυτό πού θάπρεπε να προέξουν, δηλαδή τó να κατέβουν οι Βούλγαροι κι' οι φίλοι τους» πού δέν θά έχουν κανένα σκοπό να τó κουνήσουν εις τόν αιώνα τόν άπαντα.

Αίσχη

Στήν Αθήνα, μαθητής Γυμνασίου πού δλόκληρη ή οικογένεια του χάθηκε στους άγώνες του έθνους, ό νεαρός Σύρος άποβλήθηκε και πέρασε από δικαστήριο γιατί όταν ένας καθηγητής ύμολογούσε τó καθεστώς της 4ης Αύγούστου στις 28 του Οκτώβρη είχε τó θάρρος να φωνάξει »ζήτω ή έλευθερία κάτω ό φασισμός».

Νά πει κανείς άισχος για τήν κατάντια ; Είναι λίγο ;

'Η Ε. Λ. Δ.

Πρέπει να προχωρήσει ακόμα ή Ε. Λ. Δ.

Πρέπει να προχωρήσει και να μάς άπαντήσει αν οι νοφικές συμμορίες πού λυμαίνονται τή Δυτική Μακεδονία είναι άριστεροι δημοκρατικοί πολίτες, ή όργανα ξένου ιμπεριαλισμού πού πρέπει να χτυπηθούν ; Κι' άκόμα ή άποσιώπηση άντεθνικών και ξενοκινήτων ενεργειών του ΚΚΕ και ή καταγγελία τους βοηθάει τόν Έλληνικό λαό ή όχι ; ή πρέπει άκόμα να τ' άποσιωπά ή ΕΛΔ για χάρη της ένότητας της Άριστερας (τέτοιας ένότητας πού να καλύπτει μόνο τις άσούδτες και άντιδημοκρατικές ενέργειες του ΚΚΕ), και πρέπει άρα-γε ή Έλλάδα να μη ξεφύγει ποτέ άπ' τόν έμφύλιο πόλεμο έπειδή τόν θέλουν οι δοσίλογοι και τó ΚΚΕ ;

Δουκάτα

Έν έτει 1946 και έπί κυβερνήσεως λαοπροβλήτων Λαϊκών και Συνεργαζομένων, σόν θεψ έχουσι άναπτυχθεί μόνον τά κάτωθι Δουκάτα, κομητεία και βαρωνεία, έπιβάλλουσαι φόρους, ύποχρεωτικήν στρατολογία και κρίνουσαι περί ζωής και θανάτου έπί των ύπηκόων του ελληνικού κράτους.

Διαδόχων Μαγγανά, Κατσαρέα, Σούρλα, Μπίσδα, Καλαμπαλική και συνεχιζομένης της κυβερνήσεως πιθανόν εις τó προσεχές φύλλον να έχομεν τήν τιμήν να προβώμεν εις περαιτέρω άνακρινώσεις.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΩΤΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ

Χαιρετίζει τó ήρωικό έθνος, τόν άδάμαστο Κρητικό λαό, τά λεβέντικα νιάτα.

Σ' όλους εκείνους πού με τή δική τους θυσία δώσανε τó δικαίωμα σε μάς να ζούμε έλεύθεροι.

Στίς μαυροφόρες μάννες, στα όρφανισμένα παιδιά, στα έσκληρισμένα σπίτια. Η ΠΡΩΤΗ ΣΚΕΨΗ : ΚΑΘΕ ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΔΟΞΑ.

Σ' όλο τó μάρτυρα Λαό τó τίμημα της νίκης. Άπ' όλους, με τó αίμα και τις θυσίες όλων των Έλλήνων καταχτήθηκε ή λευτεριά μας, κερδήθηκε ή ζωή μας, κρατήθηκε ή Έθνική μας τιμή και σ' όλους χρωσιέται ή σημερινή λαμπρή.

Στήν Έλληνική Νεολαία όμως άνήκει τó στεφάνι πού πλέχτηκε με τις ευχές και τó θαυμασμό όλου του κόσμου.

28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940.

Άπό τότε, τó πρωινό του πανεθνικού όχι, στο Νεοελληνικό ήμερολόγιο κάθε στιγμή, κάθε ώρα, και κάθε μέρα είναι κι' από μιά καινούργια 28η Οκτωβρίου.

ΤΟΤΕ :

Με τά όπλα στα χέρια οι Πανέλληνες άντιταχθηκαν στην ιμπεριαλιστική έξόρμηση των Κουρσάρων του άξονικού φασισμού, στ' όνομα του Παναθρώπινου πολιτισμού, της ανθρωπιάς του κόσμου, στ' όνομα της Ελλάδας και της Δημοκρατίας.

Πρώτοι στη θυσία και στο θάνατο βρεθήκαμε μόνονι πλάι στη σύμμαχο Άγγλία, στον άγώνα για τή συντριβή του φασισμού.

Και μετά : Συνέχισαμε τήν άμείλιχτη πάλη. Καθολική ήταν ή αντίσταση στην τριπλή τυραννία. Μέσα κι' έξω άπ' τήν Ελλάδα με τά όπλα στο χέρι. Ο Φασίστας κατακτητής και τά όργανά του σε κάθε λεπτό άκούγαμε από ένα τρομαχτικό ΟΧΙ. Παλαϊκές σταυροφορίες άγώνα, είκοσι τέσσερες «28 Οκτωβρίου» στο είκοσιτετράωρο.

Και τώρα :

Η νίκη με τους Έλεύθερους Λαούς. Καιροί ελληνικοί. Παντού όμως χαλάσματα και τάφοι λίγα γέλια, πολλά δάκρυα. Η φωνή της Ελλάδας δέν άκούγεται. Άκούστηκε όμως τότε σάν και σήμερα τόσο γερά...

28 Οκτωβρίου 1945.

Ένωμένοι και τώρα για τή ζωή, όπως είχαμε και τότε ένωθεί μπροστά στο θάνατο.

Η ίδια μάχη συνεχίζεται : Μονάχα ή τελευταία φάσις θά σημάνει τήν άκέρια νίκη του Έλεύθερου Άνθρώπου, του Δημοκρατικού Κόσμου.

Όπως τότε έστι και τώρα :

Πάντα στην Ελλάδα—Πάντα με τους Έλληνες. Στα ίδια χώματα της 28ης Οκτωβρίου του 1940 δίνεται ξανά κι' ή μάχη για τόν τελικό θρίαμβο της Έλευθερίας.

Κι' οι κάθε λογής όσκληρωτισμοί έδω θά τσακιστούνε όπως κι' έδω πάλι τσακιστήκανε κι' οι Φασιστικοί όλοκληρωτισμοί. Η χώρα μας είναι ή γη της Δημοκρατίας. Ο τάφος κάθε βίας.

Έλληνες κι' Έλληνίδες, Νέοι και Νέες. Ηλθε ή ώρα να νικήσουμε και σά λαός. Κάθε μέρα πού περνάει να γίνεται κι' έπέτειος. Να γίνεται κι' από μιά καινούργια 28η Οκτωβρίου.

Ε. Ε. Ν.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ

Η ΚΙΝΗΣΗ ΤΗΣ Ε. Ε. Ν.

Ἀπόφαση τῆς Κ. Ε. τῆς Ε. Ε. Ν.

Ἡ Κ. Ε. τῆς Ε. Ε. Ν. πήρε τίς παρακάτω θέσεις πάνω στά ζητήματα τῆς συνεργασίας ἢ τῆς δημιουργίας μετωπικῶν ἐνώσεων μέ ἄλλες κινήσεις.

1. Ὅτι συνεργασία μέ πολιτικά συγκροτήματα τῆς δεξιᾶς ἢ τῆς ἄκρας δεξιᾶς δέν μπορεί νά γίνει σέ κανένα ζήτημα. (Ἄν ἡ συνεργασία τῶν κομμάτων στή δημιουργία Οἰκουμενικῆς Κυβερνήσεως εἶναι ἀπαραίτητη γιατί θά βοηθήσει τήν Ἑλλάδα στή λύση μερικῶν προβλημάτων καί στή διενέργεια ἐλευθέρων ἐκλογῶν κάτι τέτοιο δέν μπορεί ν' ἀποδώσει τίποτα καί τὸ ἀντίθετο θά βλάψει ἄν γίνει ἀπό τοὺς νέους).

2. Συνεργασία μέ πολιτικά συγκροτήματα πού ἐξαριθῶνται ἀπό τὸ Κ. Κ. Ε. ἢ δέν ξεκαθάρισαν τὴ στάση τους ἀέναντι στο πρόδοτικό ἔργο τῆς ἡγεσίας του, ἐπίσης δέν μπορεί νά γίνει σέ κανένα ζήτημα.

3. Ἡ Ε. Ε. Ν. θά συζητοῦσε μέ εὐχαρίστηση κάθε πρόταση γιά σχετικὴ συνεργασία μέ τίς κινήσεις τοῦ Δημοκρατικοῦ Κέντρου.

4. Στά συνδικαλιστικὰ ζητήματα ἢ σέ συγκεκριμένα ἄλλα ἢ Ε. Ε. Ν. θά συνεργάζεται γιά τὸ συγκεκριμένο μόνο ζήτημα μέ ὅποιονδήποτε θάχει ὁμοιο μ' αὐτὴ ἐνδιαφέρο καί ὑπὸ τὴν προϋπόθεση ὅτι δέν θά φανεῖ ἢ ἐνέργεια αὐτὴ σάν τέτοια πού τὴν ἐκμεταλεύονται πολιτικά συγκροτήματα εἴτε ὑπάρχοντα εἴτε ὑπὸ κατασκευῆν.

Ἔργα τοῦ Ε. Π. Σ.

Τὴν περασμένη Κυριακὴ 10/11 ἔγινε στήν «Ἰριδα» μέ πρόσκληση τοῦ Ἐθνικοῦ Παμφοιτητικοῦ Συλλόγου (Τσάλτας, Τσουμάνας καί Σία) φοιτητικὴ συγκέντρωση γιά τὸ νόμο 137—«παρελθόντων ἐτῶν».

Ἀφοῦ μιλήσανε διάφοροι φοιτητὲς σχετικὰ μέ τὸ νόμο ὁ πρόεδρος (χωρὶς βέβαια νὰ ἐκλεγεί) Τσάλτας γιά ν' ἀποφύγει τὴν ἐλευθερὴ συζήτηση πρὶν βγεῖ τὸ σχετικὸ ψήφισμα ἔδωσε τὸ λόγο στοὺς προσκεκλημένους βουλευτὲς κ. κ. Βαμβέτσο καί Σφάελο οἱ ὅποιοι μιλήσανε τόση ὥρα ὥστε νὰ δικαιολογηθεῖ ὁ ΕΠΣ στήν προσπάθειά του νὰ δικαιώσει τοὺς σπουδαστές. Ἐνῶ φάνηκαν τέτοιες οἱ προθέσεις τῶν ἡγετῶν τοῦ ΕΠΣ ἐπενέβηκε ὁ συνάδ. Σταματόπουλος—παλιὸ στέλεχος τῆς ΕΕΝ—καί παρακάλεσε τὸ φοιτητὴ Τσάλτα νὰ ἐπιτρέψει καί στὴ πλειοψηφία τῶν φοιτητῶν πού δέν ἀνῆκαν στήν παράταξή του νὰ ἐκθέσουν τίς ἀπόψεις τους σχετικὰ μέ τὸν 137 καί μετὰ νὰ βγεῖ τὸ ψήφισμα.

Τὰ λίγα λόγια τοῦ Σταματόπουλου ἦταν ἀρκετὰ γιά νὰ ξεσκεπαστοῦν οἱ φοιτητοπατέρες καί ν' ἀποκαλυφθοῦν οἱ προθέσεις τους.

Οἱ γνωστοὶ τραμποῦκοι καί τρομοκράτες τῆς δεξιᾶς μέ στριγγλίσματα «ἔξω οἱ Βούλγαροι» καί τὰ ἄλλα γνωστά τὸν «ἐθνικοφρόνων» ἀρνηθῆκανε τὴ συζήτηση. Κι' ἀκόμα ὁ Δροσόπουλος προσπάθησε βίαια νὰ πετάξει ἀπὸ τὴν αἴθουσα τὸ Σταματόπουλο. Καί στὸ πεζοδρόμιο ἀκόμα τοῦ κινήματογράφου μέ τὴν ἀνοχὴ τῆς ἀστυνομίας (25—30 ἀστυφύλακες) οἱ Τσουγκράνας, Δροσόπουλος κλπ. προσπάθησαν νὰ κακοποιήσουν τοὺς δημοκρατικούς φοιτητὲς μέ τὸ Σταματόπουλο.

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ἔφτασε γιά νὰ δείξει στοὺς φοιτητὲς πῶς ὁ μεγαλοβιομήχανος Σφάελος προσπαθεῖ νὰ «διαπαιδαγωγήσει» τὴ νέα γενιά. Ἐδειξε ποιοὶ εἶναι οἱ σκοποὶ καί ποιοὶ διευθύνουν τὸν ΕΠΣ. Οἱ φοιτητὲς ὅμως θ' ἀποδείξουν στὸ νεοφασισμό τὴ δύναμη τῶν δημοκρατικῶν

καί θά ἀγωνιστοῦν γιά τὴν ἐλευθερία στίς σχολές τους πού μέχρι τὰ σήμερα τοὺς τὴν ἔχουν ἀρνηθεῖ ἢ 4η Αὐγούστου, οἱ καταχτητές, ἢ ΟΠΛΑ καί τὰ καινούργια στελέχη τῆς νέας ΕΕΝ.

Προκήρυξη διαγωνισμοῦ γιά τὴν στιχουργικὴν Ἔγνου τῆς Ε. Ε. Ν.

Καί μόνη τῆς ἢ ΕΕΝ ἀλλὰ κι' ὁ Ἐνωτισμὸς ὁλόκληρος συνιστοῦν γιά τὴ ζωὴ τοῦ τόπου μιὰ ἐπανάσταση. Μὲ τὴ βούληση πού προσδιόρισεν τὴν ἰδρυτικὴ τους πράξη καί μέ τὴ βούληση πού κράτησε Κόμμα καί Νεολαία ὅλα τὰ τελευταῖα ἔντεκα χρόνια ἀνένδοτους κι' ἀσυμβίβαστους στήν ἀπόφαση νὰ καθάρισουν τὴν πολιτικὴ ζωὴ τοῦ τόπου ἀπ' τὸν παλαιοκομματισμὸ, τὴν ἐθνικὴ ζωὴ ἀπὸ κάθε ὑποποδοσιολογισμό, τὴν ἑλληνικὴ κοινωνία ἀπ' τὴν ἀδικία καί τὴν ἐκμετάλλευση καί τὴν ἐθνικὴ ὑπαρξὴ ἀπὸ κάθε κίνδυνο τοῦ ξενοδόλου κόκινου φασισμού—μέτρη γενναία αὐτὴ ψυχολογία ἔσφυγαν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἀπ' τοὺς ὑπάρχοντες κοινούς τόπους κι' ἔγιναν κίνημα κι' ἐπανάσταση.

Ἡ ψυχολογία σταυροφορίας θέλει καί τὸν ἀέρα σταυροφορίας. Αὐτὸ τὸ νοιώσανε πολλὰ παιδιὰ τῆς νεολαίας μας—ἰδιαίτερα τοῦ Κέντρου Πειραιᾶ, ἀλλὰ καί τοῦ Κέντρου Ἀθῆνας καί ἄλλοι—ὅταν ζήτησαν νὰ χαρίσουν στήν κίνησή μας τὸν Ἔγνον τῆς.

Ὁ Ἔγνος ὅμως τῆς ΕΕΝ δέν μπορεί παρὰ νὰ βγεῖ ἀπ' τίς ψυχὲς ὅλων τῶν παιδιῶν τῆς.

Ἐχοντας συνειδηθῆ ὅλων αὐτῶν τὰ «Ελευθερα Νιάτα» νομίζουμε χρέος τους νὰ προκηρύξουν διαγωνισμό γιά τὸν Ἔγνον τῆς ΕΕΝ.

Θέλουν στὸ διαγωνισμό αὐτὸ νὰ μὴ μετάσχουν μόνον ὅσα μέλη τῆς ΕΕΝ ἔχουν δοκιμάσει τίς δυνάμεις τους στὸ στίχο. Θέλουν νὰ πάρουν μέρος ὅλα τὰ στελέχη καί μέλη τῆς ΕΕΝ, πού ἔχουν συνειδητοποιήσει τὰ ἰδανικά τῆς κι' ἔχουν νοιώσει τοὺς παλμούς τῆς.

Γιατὶ—ἐκτός πού θέλει τὸ διαγωνισμό αὐτὸ σάν ἐνωτικὴς ἐξειδίξεως—θέλει ὁ Ἔγνος νὰ πάρει ρεαλιστικὴ καί σαφὴ μορφή. Μακριὰ ἀπὸ γλύκες καί περικομψες φιλολογίες.

Ὁ καθένας πού θά καταπιαστεῖ μ' αὐτὸν πρέπει νὰ ἔχει ὑπ' ὄψιν του πῶτα—πρῶτα τίς πέντε βασικὲς ἀρχές τοῦ Ἐνωτισμοῦ: Ἔθνος, Δημοκρατία, Κοινωνικὴ Δικαιοσύνη, Μέτρο, Ἀνθρωπισμός. Κατόπιν τίς ἐιδικότερες τῆς Νεολαίας: Περισσότερα δικαιώματα καί καθήκοντα στοὺς Νέους, ἀδελφότητα κι' ἀξιοποίηση τῶν Νέων, ἐτοιμασία τῶν Νέων γιά τὴ ζωὴ μέ μόρφωση, ὑγία κλπ. Μὲ μιὰ φράση, μέ μιὰ λέξη, μ' ἓνα ἐπιθετο μπορεί νὰ περιλάβει κανεὶς μιὰ—μιὰ ὅλες τίς ἰδέες αὐτὲς καί νὰ δώσει καί τὸν τόνο τοῦ ἀγῶνα πού πρέπει καί συγκεκριμένος καί ρεαλιστικὸς νὰ εἶναι.

Μὰ δὲ θέλουμε νὰ προχωρήσουμε περισσότερο ἐκεῖ πού ἡ ἐνωτικὴ πίστη κι' ἡ ἰκανότητα στοὺς στίχους ἔχει τὸν πρῶτο λόγο.

Ἄς φροντίσουν οἱ Νέοι νὰ μᾶς σταίλουν τίς ἀπαντήσεις τους μέχρι τὰ Χριστούγεννα γιά νὰ μποῦν τ' ἀποτελέσματα στὸ τεῦχος τοῦ Ἰανουαρίου.

Ἐν τῷ μετοξὺ στὸ τεῦχος τοῦ Δεκεμβρίου θ' ἀναγγελθοῦν τὰ βραβεῖα πού θ' ἀπονεμηθοῦν.

Ὁ Ἔγνος θά μελοποιηθεῖ.

ΤΑ «ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΝΙΑΤΑ»

ΔΙΑΔΩΣΤΕ ΜΕ ΦΑΝΑΤΙΣΜΟ

ΤΑ

"ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΝΙΑΤΑ"